

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 393 · CENA 55,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slov. 1,25 € (300 SIT)
2. mart 2007.

UČENJIVAČI

★ **DOK HOLIDEJ** ★

393

Frenk Larami

UCENJIVAČI

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 393

Glavni i odgovorni urednik

Slavko Draginčić

Urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frenk Laramy

THE BLACKMAILERS

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Lektor

Svetlana Šimunović

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 21. II 2007.

Tržište: 2. III 2007.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82-31 (5)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko Draginčić. Urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – THE BLACKMAILERS

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

– Do vraga, otkuda sada ovi? – izgovorio je prigušenim glasom Li Marfi, širom razrogačivši oči od straha da bi zatim, uplašen sopstvenim glasom, stavio šaku na usta i zagnjurio glavu u slamu. Ostao je tako nekoliko trenutaka, a kada se ponovo podigao. Jahači na ulici bili su već sasvim blizu pukotine u daščanom zidu štalskog tavana kroz koji ih je ugledao.

Slama kraj njega je zašuštala i iz nje je, kao iz vode, izronila duga plava kosa Dženi Hart.

– Šta se...?

– Pst! – ućutkao je Marfi.

Topot kopita jasno je odjekivao u glavnoj ulici Gan Hila, gradića koji se nalazio četrdeset milja zapadno od Saline u državi Kansas.

Naime, pet mračnih, ćutljivih i neobrijanih tipova ujahali su u rano jutro u Gan Hil. Kao zlokobni oblak natkrilili su senkama glavnu ulicu. Bili su naoružani do zuba, sa puškama o sedlu, surovih, tvrdih očiju.

Li Marfi se odmah setio požutele slike na poternici koju je pre izvesnog vremena video u Grenajt Sitiju, sada se kajući što je taj komad papira uopšte i pogledao. Radoznalost, važna odlika njegove prirode nije mu pomagala ovde, na Divljem zapadu, gde je bilo

najbolje ništa ne čuti, videti i ničega se ne sećati.

Naravno, to u ovo slučaju ne bi izmenilo objektivno stanje stvari, ali bi mu uštedelo bar deo straha koji ga je obuzeo kada je ugledao ovu petoricu. Ovakom, odmah je znao da su u pitanju opaki ljudi predvođeni nacrnjim razbojnikom i najsurovijim ubicom koji se ikada pojavio u ovim krajevima.

Inače, noć je proveo u Enkramovoj konjušnici, zajedno sa Dženi Hart. Bilo je tako lepo, puno mesečine, šuškanja i slatkih poljubaca. Međutim, čim je ustao i kroz pukotine u daskama pogledao na ulicu, ugledao je u pet divljiñ bandita u sedlima i u trenu zaboravio na Dženi i njeno meko toplo telo.

– Ko je to? – šapnula je devojka, sklanjajući pramenove kose sa očiju.

– Pst! Tiše malo! – ponovio je Li.

On je bio mršav koščat devetnaestogodišnjak sa dugom, nepodšišanom kosom koja mu je padala preko ušiju. Bio je odeven u iznošene, isprane pantalone koje su se na kolenima providele kao najtanji papir i košulju sa iskrzanom kragnom i rukavima.

Bio je bos, ali ne samo zato što je noć proveo na postelji od slame, već i zato što je imao ogromna, čvornovata stopala koja nisu mogla da uđu ni u jedne čizme, bar ne one koje bi Li mogao sebi

da priušti. To je bio jedan od razloga što je u Gan Hilu bio predmet podsmeha, ali na takve stvari je već navikao.

Imao je izduženo lice sa isturenim jagodicama i prćastim nosom, pomalo klempave uši koje je jednim delom pokrivala kosa i krupne kestenjaste oči. Njegov blagi pogled i dobroćudan osmeh činili su ga simpatičnim i pored svih malih smešnih nedostataka.

Kao begunac iz nekog sirotišta na istoku, Li Marfi je bio sam i bez ikoga svoga u ovom malenom gradu u kome se nekada zaustavio iskočivši iz kola jednog trgovca. Zato je bio prinuđen da radi najgore i najprljavije poslove: prao je sudove, ribao podove, nosio prljavu, čistio štale i obavljao sve ostalo što niko nije hteo. Naravno, zbog svega toga bio je predmet mnogobrojnih šala i podsmešljivih komentara.

Uprkos tome, gotovo uvek je bio vedar i nasmejan i, koliko kod da su ga zadirkiivali, niko u Gan Hilu nije mogao reći da je učinio bilo šta nepošteno. Iako je gotovo uvek bio aljkav i neuredan, u poslednjih nekoliko meseci se izmenio nabolje. Za to je bila zaslužna Dženi Hart koja je za kratko vreme uspela da ga oslobodi nekih navika, tako da je Li postao drugi čovek. Ta promena nije ostala neprimećena i opet je, pošto se radilo o Li Marfiju, izazvala novu seriju podsmeha među građanima. No, niko nije ni slutio koji je njen uzrok pošto su se mladić i devojka tajno sastajali, tako da niko nije znao za njihovu vezu.

– Ono je Benton – rekao je Li hrpavim glasom i pokazao u pravcu jahača.

– Koji? – pitala je devojka i prislonila oko na dasku.

U tom času, ko zna zbog čega, jahač u sredini se okrenuo prema njoj. Naravno, nije mogao da je vidi, mada se njoj učinilo da je prostrelio pogledom tačno u zenicu.

Sa uzvikom se trgla, a Li je zgrabio i munjevito joj zapušio usta.

– Pogledao me je! – procedila je Dženi sa užasom. – Oh, kakav otrovan pogled!

Mladić nije ništa rekao, već je pratio Arsa proveravajući nije li se zaustavio zbog njih.

Međutim, jahači su mirno nastavili put.

– Ne brbljaj, Dženi... odvratio je Li oslobodivši je stiska.

– Ko je taj Benton? – upitala je.

– Ubica – slegnuo je Marfi ramenima.

– Tako je bar pisalo...

– Šta on traži ovde?

– Ko zna, možda tebe...

Ona se vragolasto nasmeši i obavi mu ruke oko vrata. No, on nije bio raspoložen za nežnosti.

– Ala će se šerif iznenaditi – dobacio je sa nekim neodređenim zadovoljstvom u glasu. Naime, bio je kivan na čuvara zakona, jer ga ovaj nije nikada uzeo u zaštitu kada je bez ikakvog razloga uziman kao predmet podsmeha u gradu.

Dženi je samo klimnula glavom, pokazujući da ga razume.

I ona je bila slično odevena, ali stara odeća i kosa puna pleve nisu mogli da sakriju sjaj njenih krupnih očiju koje su blistale na lepuškastom licu kao

ni zdravu jedrinu njenog tela. Jednom rečju, skromni haljetak koji je dobila od gospođe Mekintoš stajao joj je isto tako zanosno kao i neka skupocena haljina kupljena u naboljim radnjama Sent Luisa i Nju Orleansa. I pored toga što je vodila računa o svojoj čistoći, njena plava kosa mirisala je na kuhinju i začine jer je u salunu "Slomljena potkovica" radila kao sudopera. No, to Liju nije smetalo; za njega je Dženi Hart bila neprevaziđena boginja lepote, iako je pre nekoliko godina pobjegla od kuće zbog pijanih roditelja, a sada je kod najgoreg gradskog nevaljalca radila za pet dolara mesečno i hranu. Uostalom, i sam je radio za jedva nešto veću svotu što je bila surova realnost.

Što se same Dženi tiče, ona je bila slobodna i prgava i nekoliko puta dobro izudarala one koji su pokušali da joj silom izmame koji zagrljaj ili poljubac. Kada je u takvoj situaciji jednom pijanom gostu nožem probola šaku, ostavili su je na miru. Bila je ljuta na ljude koji su želeli da je iskoriste pomislivši da je nezaštićena i bespomoćna i kada je upoznala dobrog i mirnog Lija, shvatila je pored sebe ima jedinog čoveka u Gan Hilu od koga je mogla očekivati razumevanje. I umesto da bude obratno, ona je bila ta koja je osvojila koščatog momka na prepad. Naime, jasno mu je stavila do znanja da joj se dopada i on više nije imao kud.

Naravno, Marfiju je to prijalo i oni su postali par.

Dženi je uzdahnula, zakopčala dugmad na leđima i poravnala nabore ru-

kava. Zatim je snuždeno pogledala oko sebe.

– Ova slama mi je dosadila – kazala je tužno. – Zar nikada nećemo imati sobu?

– Možda jednog dana – odvratio je Li odsutno, prateći jahače koji su mu bili okrenuti leđima.

– Možeš li da kažeš kada će doći taj dan?

– Kada budem našao dobar posao... Devojka odmahnu glavom.

– To slušam mesecima... – odvratila je pomalo uvređeno.

On se okrete i toplo se nasmeši.

– Šta te muči? – zapitao je veselo.

– Ova slama je topla, nemamo suseda, možemo da vidimo zvezde i sunce koje se rađa... Zar postoji nešto lepše od toga?

– Postoji – odvrati Dženi ozbiljno.

– A šta to? – upitao je glumeći radoznalost.

– Venčanje! – odvrati devojka odlučno.

On pljesnu rukama.

– Stvarno misliš da je tako? A šta bismo onda?

– Isto što i sada, samo...

– A zašto bih se onda venčavao, dovraga?

Njene oči se vnuše. Namestila je kosu spremivši se da pođe.

– Hej, mala, sačekaj! – pokušao je da je umiri. – Nisam znao da ti je toliko stalo do toga...

– A tebi?

– Pa... kako da ti kažem?

Mislio sam da nađem bolji posao i da nešto uštedimo, pa tek onda da izađemo pred oca Lorensa.

– To je samo izgovor, Li Marfi! – dobaci ona pripretivši mu prstom.

– Možda i nije – ljutnuo se.

– Nego, kako uopšte zamišljaš taj dan? Samo ti i ja? Ko će da nam bude svedok? Ah, svi bi se skupili da nam se podsmevaju, zar ne? O tome nisi razmišljala?

– Nisam.. – priznala je iskreno. – Ali... mene je briga za sve!

– I mene – složio se – ali ako nameravamo da ovde osnujemo dom, ne možemo stalno da se inatimo i budemo protiv svih.

Onda su oboje začutali.

Ona ponovo sede i, naslonivši se na slamu, stavi ruke pod glavu.

– Što ne opljačkaš neku banku, Li? – predložila mu je odjednom.

Marfi je uzeo vlat slame u usta i počeo nervozno da je gricka.

– Nije mi do šale, devojko – odvratio je turobno.

– Što da ne? – nastavila je ona smešeci se. – Gan Hil je pun bogataša; banakar Kol Harden pliva u dolarima, Ralf Klejburn ima rudnik zlata, a udovica Manfred drži najbolji hotel. Da pomenem još neke?

– Zaveži, Dženi – odvrati on odmahujući rukom.

– U redu, u redu, ućutaću! Ali, kada sve to gledam, mislim da nema pravde – dodala je sa uzdahom.

On se namršti i ispljunu vlat.

– Ja bih da se ipak venčamo – ponovi ona uporno.

– Kako hoćeš, plavokosa.

Njeno lice se ozari.

– Stvarno to misliš?

On ozbiljno klimnu glavom.

– Zašto da ne? Ja sam ipak samo jedan klippan, a ti si cura i po, Dženi Hart. Hoćeš li sutra?

Umesto odgovora ona ga zagrlila i srušila na meku slamu.

* * *

Sunce je pozlatilo Smoki planine i između drvenih kuća Gan Hila probilo se na glavnu ulicu. Pošto je jahačima udaralo u oči, sva petorica su mahinalno navukli šešire na čelo.

Ars Benton razlikovao se od ostalih kako po odeći, tako i po ponašanju.

Naime, za razliku od ostale četvoriце koji su nosili pohabane pantalone, čizme kratkih sara, obične, pomalo ofucane košulje i prsluke, Ars Benton je zaista bio poseban; nosio je kaput boje mladog kaktusa, istu takvu maramu uvučenu u crnu košulju, tamne pantalone i šešir ravnog oboda koji je izgledao kao da je pre nekoliko sati izvađen iz kutije. Retko ga je skidao pošto je bio osetljiv na činjenicu da je gotovo očelavio i da mu je preostalo još nešto malo kose oko ušiju.

Na njegovom ružnom licu najpre se primećivao veliki kukasti nos kao i dve bore vertikalno urezane na uglovima usana. U mirovanju one su licu davale hladan, ubilački izraz, a izvijene u osmeh otkrivale su demonsku svirepost. Iako je imao četrdeset godina, sedeo je pravo kao kakav mladić, imao

energične pokrete i dobro znao da se služi pesnicama i koltom.

Lagano jašući, sva petorica su prošla pored saluna "Slomljena potkovica", ni ne osvrnuvši se na njegova širom otvorena vrata. Jer, cilj njihovog puta bio je "Solomon" hotel koji je pripadao udovici Edija Manfreda, Alisi.

Bila je toisposobna žena koja se posle iznenadne muževljeve smrti "bacila na posao" i za jedno mesec dana potpuno izmenila izgled i namenu zdanja koje je nasledila. Naime, od saluna sa prenoćištem koje su uglavnom posećivali kauboji, stvorila je hotel za razodolu, sa kockanjem, plesom, svirkom, svakodnevnim večernjim programom i prisustvom "dama za zabavu".

Upravo su stigli dotle i jahač sa Bentonove desne strane radoznalo je preleteo pogledom preko sveže okrečenih zidova hotela na dva sprata.

– Odavde počinjemo, Arse? – upitao je.

– To ću ja da odlučim – odvratio je Benton. – Zar nije tako, Meldone?

Riki Meldon važno klimnu glavom pošto je, u neku ruku, bio prvi do vođe; zamenjivao ga je u odsutnosti, prenosio njegova naređenja, čitao mu skrivene misli. Pod zgužvanim šeširom imao je surovo lice žućkastih očiju i tankih usta. Četvrtaste vilice prekrivala je dvonedeljna riđa bradica, dok je u levom kraju usana još uvek stajao ugašeni opušak debele cigare.

Benton ćutke potera konja preko ulice i zaustavi se tačno ispred "Solomona". Sjahao je i po starom običaju raskopčao kaput tako da mu se desni

kraj nađe iza žute, uglačane drške "kolta".

Ostali su učinili isto; Riki Meldon je pošao ispred Stipa Kendena, Džemsa Eliota i Horka Big Lija. Prva dvojica su bili rođaci i bili pomalo slični među sobom. Bili su prljavi, zapušteni i nadmeni i prilično suvonjavi. Treći, Hork Big Li važio je za najmanjeg, ali naj snažnijeg.

Kada su zakoračili na trem, njihove senke zatamnile su drveni pod sve do ulaska u salon.

Pet novih gostiju, i to u rano jutro, bilo je malo iznenađenje za barmena Pola Dipija. Za trenutak je prestao da briše ploču šanka i odmerio lica koja mu se nikako nisu dopala. Ali, njegov posao nije bio da procenjuje goste.

Mršavi Dipi, poreklom Francuz, imao je upadljivo uzano lice, mršavo telo, duge ruke, ali hitre i spretne pokrete. Bela kecelja koju je uredno nosio ponekad mu je smetala, jer se u poslu razmahivao tamo – amo.

Četvorica su odmah seli za najbliži sto dok se Ars uputio pravo prema njemu.

Pol Dipi oseti nelagodnost od strančevog pogleda.

– Viski? – uspeo je da procedi.

– Ti si gazda? – oslovio ga je čovek u zelenom kaputu.

– Ne.... – odvratio je barmen.

– Ovo je Alisino... mislim, udovice Manfred.

– Udovice? – ponovi Benton pomalo podrugljivo. – Pozovi je!

– Ona spava – odvrati Dipi odlučno.

– Tako? – izusti ovaj i istrgnu mršavku flašu viskija iz ruku. Onda se okrenuo i prišao stolu za kojim su sedeli njegovi pajtaši.

Što se tiče sale u hotelu "Solomon", ona je bila "skrojena" u više uglova i separea. To su bila posebna odeljenja u kojima se mogao smestiti samo po jedan kockarski sto presvučen zelenom čojom. S obzirom da je bilo pre podne, sada su svi bili prazni.

Petorica u "glavnoj" sali ćutke su pijuckali viski i gledali pred sebe. Benton je naizgled odsutno pipkao obod svog šešira, dvoumeći se da li da ga skine ili ne. Riki Meldon je stalno premeštao cigaru iz jednog u drugi kraj usana, dok je Stip Kenden, najmlađi među njima, malo zabačene glave zurio u plafon. Imao je košulju drečavo crvene boje i žutu vratnu maramu kao i njegov rođak Džems Eliot koji je, ne hajući ni za koga, odmah izvukao džepni nožić i počeo da rezbari po ivici stola. Što se tiče Hork Big Lija, on je skinuo šešir i huknuo, ponosno gladeći svoju obrijanu glavu. Odmah zatim ćutke se mašio pića.

Rani gosti u "Solomonu" nečujno su napustili svoja mesta predosećajući neku nevolju. Nije prošlo dugo, a barmen Pol Dipi ostao je sam sa strancima. U srce je počela da mu se uvlači hladna nelagodnost i željno je priželjkivao bar nekog posetioca.

S druge strane, morao je da prizna da ovi ljudi još nisu napravili ništa; ali, njegovo sopstveno iskustvo i ubilački pogled vođe govorili su mu da najgore tek predstoji.

I bio je u pravu.

Uskoro mu je Benton rukom dao znak da pride.

Nije bilo druge nego da poslušaj, mada teškog koraka.

– Želite? – upitao je ljubazno.

– Ne savijaj mnogo kičmu – procedi vođa i odmahnu rukom. – Ko je šerif u Gan Hilu?

– Pit Loun – odvrati barmen zbunjeno. Naime, nije mogao da shvati zašto se ovakvi tipovi interesuju za zakon u Gan Hilu.

No, Ars je nastavio sa ispitivanjem.

– A ko je bankar?

– Kol Harden – odvrati Francuz oklevajući. – A zašto vas to interesuje?

– Samo ti odgovaraj – opomenuo ga je Riki Meldon, ne dižući pogled.

– A ima li u gradu još zanimljivih ličnosti? – pitao je Benton. – Tu mislim na ljude koji imaju novca ili, recimo, zlata? Zar toga nema u Gan Hilu?

Barmen slegnu ramenima.

Iznenada se izraz Bentonovog lica naglo promenio: grč gneva izvio mu je usne, a bore se duboko urezale u obraze. Oni su istog trena čudno pobeleli, a oči sevnule zverskim sjajem. Dograbio je nesrećnog Dipija za grudi tako da je barmen gotovo legao na sto.

– A Ralf Klejburn? To ne znaš... je li?

– Klejburn... – zastenjaio je Dipi. – Ima nekakav rudnik u blizini.

– Bogat?

– Ne znam, on stalno tvrdi da jedva sastavlja kraj ga krajem i da će ga uskoro prodati.

Voda petorke odgurnuo je Dipija od sebe i on se sručio na pod. Ipak, uspeo je nekako da se pridigne i odšunja prema šanku. Bilo mu je jasno da su se sve njegove sumnje obistinile i da su u pitanju obični razbojnici.

Ars je neko vreme ćutao, a onda mu dobacio:

– Slušaj, mršavko! Hajde, ne prene-
maži se, nego idi i probudi udovicu!

Dipi ga pogleda.

– Ali... ali ona spava – odvratio je pomalo tvrdoglavo, znajući da će dobiti otkaz ako vlasnicu hotela probudi pre deset sati.

A onda se Benton osmehnuo, izvu-
kao kolt i već sledećeg trenutka jedan
od lustera se rasprsnuo na stotine ko-
mada.

– Sada će verovatno sići – zaključio
je, vraćajući oružje za pojas.

Dipi nije imao šta da doda: pred so-
bom je već zamišljao raščupanu i ner-
voznu gazdaricu ogrnutu prozirnim
ogrtačem, sa svadljivom borom između
obrva.

Za to vreme, Benton je dao znak Sti-
pu Kendenu i ovaj je zauzeo mesto kod
izlaza. Sve je bilo tiho, sve u iščekiva-
nju.

A onda su stepenice zaškripale i na
njima se pojavila Alisa Manfred. Stala
je i odmerila prisutne, a Hork Big Li
se zablenuo u njenu pojavu kao da je
ugledao nebeskog anđela. I njegov paj-
taš Riki Meldon je radoznalo odmerio
udovicu.

Alisa Manfred bila je punačka, ali još
uvek skladne figure i lepuškastog lica
na kome godine nisu uništile sve tra-

gove nekadašnje lepote. Imala je finu
glatku kožu, zelene oči ispod visoko
uzdignutih obrva i gustu kosu ovlaš
skupljenu u punđu.

Zastavši za tren, počela je lagano da
silazi, ne primećujući barmenove očaj-
ničke pokrete. Bila je ljuta zbog ranog
ustajanja i spremna da propisno izriba
ove izgrednike, a onda pozove šerifa i
predlož i da im pokaže put iz Gan Hila.

Stip Kendon koji je stajao na ulazu za
tren ju je odmerio, a onda nastavio da
posmatra ulicu. Ali, zato je Ars Benton
ustao i ćutke je sačekao da siđe.

Žena je za tren zastala ugledavši
pred sobom to mrko i neobrijano lice.
Njen bes je u sekundi splasnuo, jer je
odmerila i ostale na kojima nije našla
ništa sem hladnoće i neprijateljstva.

– Šta znači ovo pucanje u mom ho-
telu? – upitala je ispršivši se. – Ko ste
vi?

– Ja sam Benton, Ars Benton, vama
na usluzi! – odvratio je, ne bez otvore-
ne sprdnje u glasu.

– Možete da bude ko god hoćete, ali
nemate pravo da ovde...

– De, zaveži, veštice! – prekinuo je
Ars prilično blago.

Alisa Manfred je prebledela. U ovako
nešto nije mogao da veruje... Da li je
to rekao njoj? Tek tada joj je palo na
pamet da je na njenoj strani samo su-
vonjavi Dipi i osetila se bespomoćnom.
Svi su rano otišli na voz-i bilo je tako
tiho.

– Šta hoćete? – upitala je ustuknuvši
za korak.

– Mi smo vaša zaštita, gospodo. Časna, oprobana zaštita – kazao je Ars uz osmeh.

– Zaštita... Od čega?

– Od raznih nezgoda, palikuća, si-
ledžija i ubica. Dakle, došli smo da vas
štitimo. Neće vas mnogo koštati, svega
neklih desetak hiljada dolara.

Žena razrogači oči. Ponešto je shvati-
la, ali ne sasvim.

– Vi ste poludeli! – nasmejala se ner-
vozno. – Kakvih deset hiljada dolara! O
čemu govorite?

– Ova je malo tvrda i voli da priča
– dobaci Meldon smešeći se.

Ars klimnu glavom.

– Primetio sam da se dopada našem
Big Liju. Možda će je on malo omek-
šati?

– Ne shvatam – bunila se žena prave-
ći se da nije čula Arsovu primedbu. – Ko
bi mogao da zapali hotel? Ili da ubija
ovde, pred ljudima! Toga nije bilo...

– Ali može da bude! – upozorio je
Ars.

– Ne verujem – odvratila je žena, već
malo ohrabrena. Zaboga, bio je dan
i neko će morati da svrati na čašicu.
Pit Loun će morati obavestiti o svemu
ovome.

Zavladala je tišina; Benton je pogle-
dao u Big Lija i Meldona.

Oni su shvatili znak i krenuli na ra-
zličite strane.

Big Li je uzeo veliki sto, podigao ga
uvis i bacio na prozor. Onda je prsnulo
kao grom...

Pol Dipi se instinktivno sagnuo kao
da je očekivao da će sto poleteti na nje-
ga. Što se tiče udovice, ona je bila toli-

ko iznenađena da je stajala kao skame-
njena, širom otvorenih usta i očiju.

Riki Meldon je dohvatio lampu sa
stuba, razbio staklo i prosuo gas po
podu. Zatim je mirno kresnuo palidrvce
o pantalone.

Žena se tek tada prenula.

– Ne! – povikala je. – Šta to radite?

– Pokazujem kako će to izgledati ako
budete bez zaštite.

Hork Big Li je podigao drugi sto i
okrenuo se prema šanku. Ovoga puta
je ciljao na boce sa pićem.

Pol Dipi zinu od iznenađenja.

– Ne! – viknula je Alisa Manfred i
zgrabila Arsa za ruku. – Reci mu da
ostavi...

– Malo je nagluv – dobacio je ovaj i
slegnuo ramenima.

A tada je tresnulo!

Naime, na desetine flaša i praznih
boca sručilo se na pod, a miris viski-
ja ispunio je prostoriju. Onda je veliko
ogledalo jednostavno skliznulo nadole
i "završilo" među flašama.

Pol Dipi je uspeo da umakne prvom
"razornom hicu", ali ne i komadićima
stakla; jedno je zalutao do njegovog
čela i lice mu se za tren oblilo krvlju...

Žena je prekrila lice rukama, snažno
tresući ramenima.

– Nemam toliko novca... – zakukala
je.

– Koliko imate? – pitao je Ars neu-
moljivo.

– Možda šest hiljada...

– Onda donesite! – presekao je.

– Ostatak očekujem popodne. I još
nešto: od danas smo ortaci! Vi radite

i dalje, ali sedamdeset posto pripada meni!

Ona skloni šake sa lica, zureći u njega kao u avet.

– Sedamdeset... posto...

Za to vreme, Ars je dao znak Big Liju koji se uputio prema trećem stolu.

– Hej, Big Li! – poderao se. – Ostavi taj sto i otprati udovicu u sobu! I pazi da ne pobegne kroz prozor...

Ovaj se nasmeja i pohita za ženom.

U tom momentu, Stip Kendon povika sa ulaza:

– Neko trči ovamo, Arse!

Ovaj klimnu glavom.

– Mislim da znam ko je u pitanju – odvrati i ponovo sede na svoje mesto za stolom blizu šanka. – Možda će hteti da popije nešto sa nama?

* * *

Pucnji u rano jutro nisu mogli da ostanu nezapaženi u gradiću kao što je Gan Hil. Bar ne kod šerifa Pita Louna.

Čuvar zakona se taman spremao da pođe na stanicu gde bi sačekao voz i video ima li sumnjivih pridošlica. Baš kada je hteo da pričvrsti opasač čuo je prvi pucanj i žurno izašao na trem.

Ulica je, nekim čudom, bila pusta što je bilo veoma neobično u to doba; kao da se život najednom sklupčao između zidova i spremao se da ostane tamo dobar deo dana.

Piter Loun je osluškivao ne bi li ga ponovljeni pucanj odveo na pravo mesto. No, svuda je vladala tišina...

Čovek sa zvezdom imao je blizu pedeset, bio je srednjeg rasta, širokih

ramena i dugih ruku. Imao je uzano lice velikih obraza i čelo ispresecano borama. Spletovi modrih vena šarali su mu slepoočnice i ruke, ali u njemu je bilo još snage i hitrine koje je sačuvao uprkos burnoj prošlosti.

Naime, zuckalo se da je nekada bio sa one strane zakona, ali nikoga nije bilo da tako nešto potvrdi, pa je sve ostajalo samo na glasinama.

On je dobro obavljao svoj posao, s obzirom da ga je počeo u teškim danima po grad, za vreme "strahovlade" braće Vernon. Oni su nedelju dana terorizali grad i njegove stanovnike, a onda je u Gan Hil ujahao savezni šerif sa svojim zamenikom Pitom Lounom. Naravno, braća Vernon nisu bila voljna da se "kače" sa saveznim šerifom, ali nisu mogli da se povuku podvijena repa. Došlo je do obračuna u kome su predstavnici zakona nadmoćno pobedili, a građani Gan Hila nisu održali izbore za šerifa, već su zamolili Pita Louna da sa njima ostane i štiti zakon u gradu.

On je pristao i u gradu je počelo lakše da se diše.

Od tada je prošlo punih devet meseci, a grad je rastao i živio normalnim životom. U međuvremenu, Ralf Klejburn je na svom imanju otkrio zlatnu žicu i počeo da kopa. Uglavnom je radio bez mnogo buke, lično nadgledao radove i najčešće izbegavao direktne odgovore o pronađenoj količini zlata. Međutim, ljudi su nagađali svašta, slažući se u jednom da Klejburnu dobro ide. Dokaz za to bila je nova Klejburnova kuća na sprat na kraju grada, zdanje sa divnom terasom i potkrovljem okruženo cve-

ćem, drvećem i visokom ogradom. Pored toga, tu su bila i česta putovanja za Kansas Siti sa oružanom pratnjom.

A to je moglo da znači samo jedno: Klejburn je svoje zlato smeštao u mnogo sigurnije trezore od onih u banci Kola Hardena.

Naravno, bankar tako nešto nije mogao da podnese i nekadašnji prijatelji prestali su da govore. U svom sukobu išli su još i dalje. Harden je, na primer, širio priče o o Klejburnovom zlatu misleći da će tako privući razne desperadoe i avanturiste svih vrsta kako bi njegovom protivniku smrsili konce.

Što se tiče druge strane, Klejburn je javno tvrdio da se sve Hardenove kase mogu otvoriti malim prstom i da u njima nije sigurno čuvati ni običnu mačku!

Ali, to je bio deo gradske svakodnevnice i nije mnogo brinulo šerifa Louna.

A onda je odjeknuo drugi prasak. Sad je bilo jasno da pucnjava dolazi iz hotela "Solomon". Uzdahnuvši, šerif pritegnu opasač i krenu.

Uskoro je pred njim iskrsnuo sedlar Majk Loford, usplahirenog pogleda.

– Šta se to čuje, šerife? – upitao je uplašeno.

– Ostanite ovde – dobaci Loun – i ne galamite.

On nešto progundā, ali se poslušno vrati do ulaza svoje sedlarske radnje. Naslonio se na dovratnik i sa zebnjom posmatrao šerifov odlazak prema hotelu.

Sluteći nevolje, Put Loun ubrza korak. U trenutku mu se učini da ga neko vreba iz ulaza, ali to je trajalo samo tren. Ipak, iskusni Loun je lagano izvu-

kao svoj službemi "kolt" i odgurnuo pokretna vratanca.

Ušao je i ugledao za stolom tri stranca. Izgledalo je da nema više nikoga... Ili je to bilo samo prividno?

Pol Dipi je stajao za šankom, bled, oborene glave.

Šerif osmotri Arsa Bentona i shvati da je negde video tu facu. Zatim je spazio oboreni sto, parčad stakla i osetio miris viskija. Nema sumnje, pomislio je, ovde se desilo nešto što je trebalo ispitati.

– Dipi – obratio se barmenu, ne ispuštajući strance iz vida.

– Ko je pucao? Šta se desilo?

Ars Benton se okrete i osmotri ga.

– Mnogo pitanja u rano jutro, šerife. Što se tiče pucanja, taj mršavko sigurno nije. Prema tome, ostajemo samo nas trojica.

Pit Loun ih je redom odmerio.

Tada se začula škripa stepenica na čijem se vrhu pojavio Hork Big Li, razdrljen, zajapuren i dobro raspoložen. Oči su mu se caklile, a na licu mu se video ponosni osmeh. Silazeći, zakopčavao je opasač tako da nije ni primetio Louna.

– Malo se nečkala – dobacio je Meldonu koji se cerio – ali me je na kraju zavolela.

– Tebi niko ne može da odoli, Big Li! – dobacio je Ars.

Govorili su glasno, šalili se i kao da nisu obraćali pažnju na šerifovo prisustvo. I tek kada je gotovo praznom prostorijom odjeknuo metalni zvuk oroza, Hork Big Li je zastao i napravio ružnu grimasu. Naravno, nije bio oduševljen

prisustvom čoveka sa zvezdom kraj ulaznih vrata.

– Uhapšeni ste! – zagrmeo je Loun.

Ali, to na Bentonove momke nije ostavilo nikakav utisak.

– Da vidimo kako ćete to izvesti, šerife – podsmehnuo se Meldon.

Loun je grčevito razmišljao; tu nešto nije bilo u redu pošto su ovi lupeži prokleta sigurni. Nešto se krilo iza te ležernosti, slutio je... Ali šta?

Šum iza njegovih leđa dao mu je do znanja da je bio u pravu i da je jeftino naseo. Jer, već sledećeg trenutka osetio je na leđima tvrd dodir revolverске cevi.

– Ne pravi se heroj, šerife! – opomenuo ga je Kenden. – Ove igračke lako okidaju!

Loun je još uvek držao revolver u ruci, iako je znao da je oklevanje moglo samo da mu naškodi.

– Opasno je potegnuti na predstavnika zakona...

Benton je lagano ustao, prišao mu svega na korak i drsko mu se uneo u lice. Zatim je pružio ruku i strgnuo mu zvezdu sa košulje.

– Sada više nisi predstavnik zakona – dobacio je sarkastično i, udarivši ga po šaci, izbio mu revolver.

Zatim ga je odgurnuo u stranu neprestano se cereći.

Pol Dipi oseti kako ga podilaze ledeni žmarci. Pretpostavio je kako je šerifu, ali nije znao kako da mu pomogne.

U međuvremenu, Hork Big Li je izvađio iz džepa svežanj zelenih novčanica i stavio ih pred Bentona.

– Prebroj! – naredio je ovaj Meldonu.

Za to vreme šerif se prisetio Arsovog lika; bila je to požutela, izbledela slika sa plakata u Topeki. Nije znao kako je tačno glasio tekst, ali se sećao da je pisalo “živ ili mrtav”.

Očigledno, bio je itekako živ!

Podigao je glavu i pogledao u Dipija koji mu je davao nekakve znakove; iako se trudio, nije mogao da shvati šta barmen želi. Riki Meldon je prebrojao novac i pružio ga Arsu.

– Ima šest hiljada – rekao je.

– Čiji je to novac? – upitao je šerif kodakoga je, bez obzira na situaciju, ipak prevagnulo pitanje dužnosti.

– Naš – odvрати Ars mirno. – Mi smo zaštita ovog hotela, a ovo je akontacija za ortakluk.

– Ortakluk?

– Baš tako, šerife. Imaš li nešto protiv?

Loun ljutito odmeri bezobraznika.

– Nećete daleko stići s tim... – progundao je. – Ljudi će se....

– Kakvi ljudi, šerife? – dobaci Ars ironično. – Ovo je, koliko sam ja obavešten, grad kukavica.

– Da, grad kukavica – ponovio je Big Li i tako snažno udario šerifa da je ovaj pao.

Riki Melden se grohotom nasmeja. Bila je to zaista smešna situacija: šerif Gan Hila pao je kao pokošen, sa čizma uvis.

Ali, nije dugo ostao na podu.

Veoma brzo se podigao, spreman da prihvati tuču. Međutim, protiv pet “koltova” njegove šanse su bile ravne nuli.

Za to vreme, Pol Dipi je lagano zavukao ruku ispod šanka gde se nalazila puška. U stvari, suvonjavi barmen nije bio nikakav junak, ali je znao da mora izboriti slobodu za sebe i šerifa. Jer, ako je neko u Gan Hilu imao snage i hrabrosti da se upusti u borbu sa lupežima, to je bio šerif Pit Loun.

Bio je oprezan i lagano micao ruku; najzad je ona uhvatila glatki kundak i Dipijevo lice se jedva primetno zgrči. Ali, njegov pokret je "uhvatio" šerif i na licu mu se pokazala zabrinutost.

– Ne.... nemoj! – izletelo mu je.

Ali, već je bilo kasno; smrtna presuda za Pola Dipija je donesena.

Naime, Meldon je s prezrivim izrazom opalio u pravcu ratobornog barmena. Nije ciljao naročito tačno niti se trudio da ga onesposobi. Ipak, sve se dogodilo munjevito i Pol Dipi je ispustio oružje, a glava mu je klonula na šank. Odmah zatim, njegovo mlitavo telo srozalo se na pod.

Loun je napravio pokret kao da će pohitati prema njemu, ali mu je Kenden uperio oba "kolta" u stomak.

– Nismo ti još olabavili lanac, šerife! – dobacio je cereći se.

Ne hajući na uperene cevi, čuvar zakona iz Gan Hila je odgurnuo uobraženog mladića od sebe. Kendenovo lice u trenu se oblilo crvenilom.

Benton je opazio ubilački sjaj u mladićevim očima, ali nije uspeo da ga spreči. Već u sledećem trenu momak je povlačio oroz pucajući u šerifova leđa!

Arsova pesnica stigla ga je tek posle trećeg hica: pao je dole, ispalivši dva kuršuma pored sebe, u pod.

Telo Pita Louna ležalo je mirno i nepomično, sa dva velika crvena kruga na košulji.

Ars Benton je zamišljeno opkoračio šerifovo telo.

– Šta je bilo, bilo – rekao je sa uzdahom. – U stvari, briga me za njega – dodao je mirnije. – Ipak, mrtav šerif nešto znači.

– A šta to? – upita Meldon.

– Skraćuje nam boravak ovde i povećava cenu naših glava. Moje pogotovo.

Riko Meldon prebaci ugašeni opušak u drugi kraj usta.

– Ne vidim mnogo svedoka – rekao je.

Benton zavrte glavom.

– Kada vide da ga nema, znaće šta se desilo. Svejedno, neka ga Eliot i Big Li pokopaju i bežimo – dodao je i prišao ulazu u salun.

Ulica je počela da se ispunjava ljudima. Svi su gledali prema "Solomonu", a niko se nije usuđivao da krene prvi. I dok su Big Li i Eliot vukli šerifovo telo prema šanku i dalje, u kuhinju, Benton se zadovoljno smejuljio.

Ovi u Gan Hilu su obična plašljiva rulja koja je mogla da korača samo iza šerifa. Ali neka, nasmešio se cinično, zapamtiće oni Arsa Bentona!

* * *

Sedlar Majk Loford bio je poslednji koji je razgovarao sa šerifom i koji je pouzdano znao da je čuvar otišao baš u "Solomon". To je svima i rekao, pa su građani bili krajnje zabrinuti.

Sada je bio na čelu gomile koja se, korak po korak, približavala strancu koji je stajao na tremu.

Benton ih je ravnodušno čekao, oslonjen o stub.

Ljudi su pričali među sobom pitajući se šta dešava, ali sa svakim korakom bliže "Solomonu", žamor se polako utišavao.

Kada su prišli dovoljno blizu, sedlar raširi ruke i ljudi zastadoše.

Sada su bolje videli strančevo lice koje im nije ulivalo nikakvo olakšanje. Da su mogli, mnogi bi se sada povukli. No, ostali su, jer je radoznalost bila jača.

– Ko ste vi? – upitao je Loford. – Ko je pucao? Gde je šerif?

Ars ih je prvo dobro odmerio, a onda se nakašljao.

– Pucao je barmen – kazao je otegnuto. – Taj čova nije hteo da nas usluži pa smo to morali da uradimo sami. Onda se on strašno naljutio i pripucao.

– Gde je šerif? – upitao je Farni Enkram, vlasnik konjušnice.

– E, pa u tome i jeste nevolja – nastavio je Ars istim tonom. – Barmen je nepažnjom pogodio šerifa i na žalost. Pa... ubio ga je... – dodao je, tražeći na licima ljudi bilo kakav vidljiv znak sumnje. – Eto šta biva kada se nevešti ljudi dokopaju oružja – dobacio je tobože žaleći.

Ljudi su stajali i nemo zurili u stranca. Bilo je jasno da mu nisu verovali, ali niko se nije usudio da to glasno kaže. Konačno se Enkram osmelio da progovori.

– Ako je tako, onda Pol mora biti pritvoren do suđenja. Terenski sudija dolazi...

– Šteta što za njega neće biti posla – prekide ga Benton.

– Znaite, vaš barmen je takođe mrtav. U samrtnom ropcu šerif je opalio iz pištolja i ubio ga na mestu. Neverovatna slučajnost...

Da nisam video svojim očima, ne bih poverovao u tako nešto.

Ljudi su stajali nepomični i zanemeli. Ipak, Loford skupi hrabrost i upita:

– Ko ste vi? Gde je udovica Manfred?

Benton se nasmešio i prstima popravio nabore vratne marame.

– Moj ortak se trenutno odmara – kazao je sa dosadom u glasu. – Inače, sve će i dalje biti u redu. Pozivam vas na veliku zabavu u koja će se održati večeras. Samo da znate, svi imaju po jedno besplatno piće!

– Vi ste ortak...? – procedio je Enkram.

– Da, od jutros. A sada se razidite, potreban mi je svež vazduh.

Istoga časa pomeriše se drvena vrata i četvorica pajtaša mračnih lica pridružiše se vođi. Izgledali su kao čopor zlih vukova koji jedva čeka neki znak pa da krene u napad.

Ljudi su to osetili i ćutke se povukli sa zebnjom u srcima.

– Blagi bože.... – prošaputao je konjušar.

– Šta se ovo desilo?

Naravno, niko nije mogao da mu odgovori.

Ali, svi su slutili najgore.

* * *

Bankar Kol Harden spavao je celo jutro dubokim snom. Do pola noći je sređivao neke račune, pa nije ni bilo čudo da je prespavao pucnjavu i probudio se tek nešto posle osam sati.

Ustao je iz kreveta i pogledao na zidni sat. Čudno, pomislio je, u ovo doba uvek je čuo žagor ispod prozora i tada mu je bilo najslabije da se protegli i ostanu u krevetu još koji minut. Zato je širok otvorio prozor i pogledao na ulicu.

Bila je sasvim pusta!

Kol Harden je odjednom izgubio volju za udisanjem čistog vazduha i protezanjem. Prva pomisao bila je njegova banka! Ošamućen neobičnim prizorom opustelosti, jedva je pronašao pantalone i počeo da se oblači.

Bankar je bio gojazan čovek srednjih godina, tek prevaleo četrdesetu. Ugodan život i novac kojim je raspolagao pretvorili su ga u džentlmena, pomalo nadmenog, ugojenog i za Gan Hil previše elegantnog.

Naime, u kancelariju bi išao utegnuto u crni frak, sa belom košuljom i kaučuk poprsjem, crnom leptir mašnom i sjajno izglacanim čizmama ručne izrade. Težak zlatni lanac džepnog sata visio je u blagom luku sa obe strane ljubičastog prsluka.

Sada nije imao vremena da se zadržava pred ogledalom kao što je to obično činio. Žurio je preko mere pošto su ga obuzele crne slutnje.

Jer, banka koju je nasledio od oca bila je centar njegovog života i poslednjih nekoliko godina sve ostalo potisnula u

drugi plan. Ima vremena za žene, piće i zabavu, govorio je sebi i pored svog bogatstva neprestano razmišljao samo o jednoj stvari: kako da upropasti Ralfa Klejburna. To ga je toliko okupiralo da je sam sebi nekoliko puta obećavao kako će prestati s tim. Ali, sve je bilo uzalud.

Pozvao je slugu, no nije bilo odgovora. Tek tada se setio da Elmer oko osam odlazi da nahrani konje i pripremi laku kočiju na dva točka. Pomalo nervozno je provukao prstima kroz kosu i izašao na ulicu.

Iznenadeno je zastao ne mogavši da se sabere. Šta je to sa gradom? Gde su ljudi? Kako je moguće da nema baš nikoga?

Berbernica Dankana Ambloka nalazila se u istom redu kuća kao i njegova banka. Harden je porišao vratima želeći da uđe, ali sve je bilo zaključano. Nekoliko trenutaka je zbunjeno stajao, a onda žurno produžio. Što je dalje koračao, konstatovao je da su gotovo svi prozori i vrata zastrveni zavesama, čak oni koji su uvek bili otvoreni i nalazili se na stranama okrenutim suncu.

Pred "Solomonom" je ugledao pet osedlanih konja vezanih za gredu; za tren je zastao, ali iznutra se nije čuo nikakav šum. Sada već van sebe od brige, požurio je prema banci; već je video dobro poznati natpis, stubove na tremu, prozore okovane čvrstim, čeličnim rešetkama.

— Gejbi! Hamersone! — pozvao je svoje službenike još sa vrata i uleteo unutra kao gonjen stampedom.

Dočekala ga je tišina.

Iza dugačkog pulta sa šalterima ugledao je dva svoja blagajnika ukočenih izraza lica. Stajali su kao zakucani za pod, držeći ruke na ivici pulta. Nisu mu uzvratili na pozdrav niti se na bilo koji način pomerili.

– Šta se to do....

Kol Harden nije stigao da završi rečenicu pošto su se vrata iza njega sa treskom zatvorila, a on tek tada postao svestan prisustva još nekih ljudi.

Bojažljivo se okrenuo i prvo što je opazio bilo je lice Arsa Bentona pored koga su stajali Riki Meldon i Stip Kenden. Obojica su držali koltove u šakama. Onaj mlađi čak dva!

– Pljačka... – izustio je i pomislio na šerifa Louna. Hm... čuvar zakona je morao da uoči strance u gradu i da ih prati. A gde je on? Nema ga, ne pazi i ovi se sada u njegovoj banci ponašaju kao kod kuće.

Ars se zagledao u Hardenov kaput, opipao mu leptir mašnu, kucnuo prstom po kragni od kaučuka i iskezio se.

– Gde držiš ključ? – upitao je glumeći ljubaznost.

Harden je zatreptao, praveći se da ne razume.

– Kakav ključ? – upitao je hrapavim glasom.

– Ti si gazda? – dobacio je Meldon i snažno ga povukao za nos. Pritom ga je stegao tako čvrsto da su Hardenu pošle suze na oči.

Onda ga dočekao Ars, povukao ga prema sebi, a zatim ga udario ivicom šake po vratu. Bandit nije bio nimalo nežan i nesrećni bankar je jauknuo.

– Šta hoćete? – zastenjaio je pokušavši da se uspravi.

– Ključ od kase. Propevali su da ga samo ti imaš – objasnio mu je Ars.

– Ko ste vi?

– Delegacija doma za siročad – narugao se ovaj, a u očima mu je blesnuo opasan sjaj. – Nego, ako misliš da će ti šerif uskoro zakucati na vrata, odmah odustani. Ha, možete se ponovo videti samo na onom svetu!

Zatim ga je ponovo udario i Kol Harden se prostro koliko je dug. Malo je dodao i uvek nervozni Meldon, šutnuvši ga vrhom čizme u rebra.

On počeo još bolnije da ječi i da se previja. Više nije ličio na uglađenog i otmenog gospodina koga su svi gledali sa zavišću i strahopoštovanjem. Sada je bio samo uplašeni i isprebijani čovek koga je od smrti delio samo jedan mali, račvasti ključ u unutrašnjem delu kaputa.

Meldon je ponovo zamahnuo.

– Ne... – zacvileo je bankar i podigao ruke kao da se predaje.

– Izgleda da se odobrovoljio – iskezio se lupež.

Drhtavim rukama Kol Harden je najzad pronašao ključ ispod kaputa i na kolenima odbauljao do velike kase. Što se Bentona tiče, on je više gledao u čelična vrata nego u bankara.

Za to vreme, Hork Big Li je lenjim pokretima praznio fioke ispod pulta i trpao metalni i papirni novac u kožne torbe.

Plen nije bio naročito veliki, ali Benton je očekivao lavovski deo iza čelič-

nih vrata koja su se teškom mukom otvarala pod Hardijevim prstima.

I vrata su se najzad otvorila...

– Prokletstvo! – povikao je Ars odbacivši bankara u stranu i gurnuvši ruku u pregrade.

Istovremeno se i Meldon uozbiljio, jer je gledao Bentona kako mršteći se, gužva u rukama hrpu nekih papira i svega dva– tri tanja svežnja novčanica.

– Priznanice, obveznice, glupost...

– mrmljao je Ars ljutito. – Šta je ovo? Kome ti podvaljuješ, bankarčiću?

Harden se povuče nazad želeći da izbegne udarac koji mu je sledio.

– Ne... nema više... – promrmljao je tvrdoglavo, iako se kupao u znoju, pomalo drhtao od straha i bio svestan da je na ivici smrti. No, tvrdoglavost je još tinjala u njemu i pored najveće opasnosti.

Benton mu je prislonio cev na čelo i od tog hladnog stiska sav se stresao.

– Dakle? – čuo je pokraj uha neumoljiv glas.

– Ne... nema ništa...

Ars se besno odmakao.

– Big Li! – pozvao je svog snagatora.

Stolica je zaškripala i ćelavi bandit pride gazdi, čvrsto stiskajući uz put šake.

– Obradi ga – dobaci Benton pokazujući na bankara.

Ovaj zgrabi Hardena, okrete ga na drugu stranu i počeo da mu zavija ruku u ramenu i to lagano, sa uživanjem.

Bol je rastao svakim sekundom i srčani bankar je trpeo koliko je to bilo

moguće. No, činilo mu se da neće moći još dugo...

Onda se začulo kucanje na vratima i njegove muke za trenutak prestadoše. Bez obzira na ono što je čuo od bandita, ipak se ponadao da je šerif.

Na njegovo razočarenje ugledao je jednog od njihovih. Bio je to Džems Eliot koji je proturio glavu kroz vrata tražeći Arsa.

– Šta je? – doviknu mu vođa koji je bio iza šaltera.

– Neki stranac – dobacio je Eliot.

– Kako izgleda?

Ovaj slegnu ramenima i stisnu usta. Izgledalo je da ne može da nađe prave reči.

– Pa... nisam još video sličnog – procedio je. – Nosi tamno odelo, belu košulju i jaše neobičnog konja. Čini se da spava u sedlu.

Benton nabra obrve.

– Ostani napolju. Ako se bude movao ovuda, znaš šta treba da radiš!

Eliot klimnu glavom i izgubi se.

Hork Big Li je nastavio svoj posao i tako snažno zavrnuo bankarevu ruku, da je ovaj glasno zauriao.

– Popusti malo, Big Li – dobacio je Ars. – Zar ne vidiš da je čovek zaustio nešto da nam kaže?

I zaista, bankar se doteturao do kase, lica na kome su se mogli pročitati očaj i gnev. Nepovređenom rukom je napipao neko ispupčenje sa strane i pred iznenađenim Bentonom jedna od pregrada je odmah ispala iz ležišta.

– Nebesa! – promrmljao je Riki Meldon, zadivljen.

Čim je pregrada spala, na njenom mestu su se pojavili svežnjevi dolara poredani vertikalno i pričvršćeni običnim kanapom.

– Gle! – dobaci Ars trijumfalno.

Hork Li je odmah počeo da uzima manje paketiće novčanica i trpa ih u torbe.

Kol Harden je tupo gledao u razbojnikove ruke koje su praznile tajnu pregradu za koju nisu znali ni njegovi najbliži saradnici. Nije mu bilo lako, ali ništa drugo mu nije preostajalo; sada im dati ono što traže, a kasnije sačekati bolju priliku.

– Do večeras nabavi još! – dobaci mu Benton. – Uostalom, šta je pedest hiljada dolara za jednu banku? I sačekaj još toliko ako hoćeš da živiš. Inače...

Harden je buljio u lupeža, uopšte ne shvatajući šta mu govori. A onda mu je nešto palo na um tako da se za tren nasmejao.

– Ako više volite zlato – nastavio je hrapavim glasom – onda malo obidite i Ralfa Klejburna!

Međutim, to nije ostavilo naročiti utisak na Arsa.

– Ne brini, bankarčiću i on je na popisu – dobacio je odmeravajući težinu kožnih torbi preko ruke.

I to je bilo poslednje što je bankar čuo pre nego što su ga još jednom udarili čizmom i izbacili na ulicu; pao je preko stepeništa u suvu, žućkastu prašinu, pod sunce koje nemilosrdno prži.

Kao i pre desetak minuta, ulica je bila pusta. No, Harden je znao da ga ljudi prate, odnosno, da ga posmatraju iza zavesa procenjujući mu svaki pokret.

Sad ga gledaju poniženog i bez ičega i pri toj pomisli on oseti veliku nelagodnost. Štaviše, došlo mu je da zaplače od muke i poniženja!

Tada je začuo dobro poznati zvuk kočije. Njegove kočije!

Naime, kola su pravila mali polukrug preko ulice, sve dok se nisu zaustavila ispred banke. Na sedištu je, uparađen i elegantan kao i uvek, sedeo njegov kućepazitelj Elmer Homer.

Elmer je bio pravi Englez koji je već godinama živeo ovde, ali je još uvek ispoljavao manire pravog džentlmena. Čim ga je ugledao, zaustavio je kola i pomogao mu da ustane. Nekim čudom, u ruci mu se odmah posle toga našla četka i on je počeo da skida prašinu sa Hardenovog kaputa.

Bankar se neljubazno oteo.

– Dodavola s tim, Elmere! – procedio je idući prema kolima. – Zašto si došao? – upitao je otvarajući mala vratanca kraj sedišta.

Elmerovo lice bilo je kao maska.

– Zaboravili ste kravatu, ser, pa sam hteo da vam je donesem.

On besno izusti neku psovku i sa uzdahom se spusti na sedište.

– Ne želim kući! – povikao je očajnički.

– A kuda želite, ser?

– Bilo kuda... zaista bilo kuda... Hteo bih da razmislim o... o svemu. – odvratio je neprestano zureći u vrata banke.

No, tamo se niko nije pojavljivao.

– Koliko su odneli, ser? – prekide ga Homerov glas iz razmišljanja.

On škripnu zubima.

– Sve – odvratio je skrušeno. – Sve...
I još mi skoro polomili ruku.

– Divljaci! – prokomentarisao je Homer. – I ako niste znali, šerif je mrtav, ser.

– Mrtav? Kako to?

– Banditi kažu da je to učinio barman, ali svi znaju da su tako nešto uradili baš oni.

– Šta si još saznao, do vraga?

– Pa... ljudi su zaplašeni i kažu da ovo može da bude i gore od terora braće Vernon. Njih ima pet i ne zna se koji je gori.

To je tačno, pomisli bankar, sa zebnjom se pitajući gde da nabavi još pedest hiljada dolara do večeras...

* * *

Svako ko je ušao u salun imao je svoju verziju priče o Arsu Bentonu i jutrošnjem događaju.

Iza odškrnutih kuhinjskih vrata plavokosa Dženi Hart je sa urođenom ženskom radoznalošću gutala glasove sa druge strane. Činilo joj se da su na nju svi zaboravili. Naime, i pored svega što se desilo, bila je zadovoljna što u gradu sada ismejavaju i zastrašuju one koji su to isto i njoj redovno činili.

U salunu nije bilo nikoga, osim jednog novog gosta koji se povukao u najudaljeniji ugao i tamo zanet o ređao karte ispijajući brendi.

Gazda Brek Hadžis stajao je iza šanka; skoro je zaboravio došljaka sa ledenoplavim očima koji je u prolazu naručio piće i seo za sto.

U stvari, ljudi su bili previše okupirani svojom nevoljom da bi poklonili pažnju visokom i elegantnom strancu u tamnom odelu. On nije pripadao banditima i samim tim izgubio je značaj u očima uplašениh, zbunjenih i ošamućenih građana Gan Hila.

Sada je pored šanka bila gužva; tamo su stajalai i govorili gotovo u isti glas Farni Enkram, debeli vlasnik konjušnice, sedokosi sedlar Majk Loford, berberin Dankan Amblok i oružar i trgovac, Dženiboj Braun.

Brek Hadžis je slušao različite priče, pa tek onda stvarao sopstvenu sliku o događaju, zadržavajući zaključke samo za sebe.

Ipak, prva tura pića "pala" je na njegov račun, a zatim su došle sledeće. Ljudima je viski popravio raspoloženje i donekle razvezao jezike tako da im se sledeći dan učinio manje strašnim.

U priči je prednjačio Majkl Loford koga je u jednom trenutku opomenuo Dženiboj Braun, dobacujući mu u šali kako bi trebalo malo da "oladi".

No, Loford nije odustajao.

– Šta je, ljudi? – pitao je mirno. – Samo sam pričao o onome što mi se desilo.

– Do vraga, valjda se u ovome gradu nešto dešava i drugima! Šta misliš, šta se desilo Hardenu?

Ovaj nije stigao ni da odgovori.

Iznenada, kao po komandi, svi okretose glavu prema ulici kojom je prolazila bankareva kočija sa Elmerom Homerom na prednjem sedištu.

– Izgleda da je opljačkan! – povikao je Enkram.

– Nadam se da jeste! – zlobno je primetio Hadžis. – Hm..... kod mene zaista nemaju računa da dođu i samo troše čizme, zar ne? Jer, šta sam ja prema jednom Kolu Hardenu? Nula! Prava sirotinja!

– Nije sada glavni Harden – ubaci se Loford naglašavajući svaku reč. – Či-njenica je da su ubili šerifa, a onaj ko upotrebi silu protiv predstavnika zakona, upotrebiće je i protiv drugog, bolje reći, nas!

Za trenutak je zavladao tajac. Brek Hadžis se u momentu izdigao iznad svih glava i pogledao gosta u uglu. To je za ostale bio znak da budu malo tiši.

– Još su u banci – javljao je Sem Langli, pomoćnik kovača Trečera. – Šta li toliko rade?

– A i voz kasni... – progundao je Dženiboj Braun vadeći sat iz džepa. – I to čitavih petnaest minuta!

– Izlaze! – povikao je Langli i svi po-juriše prema prozorima.

Sada su mogli dobro da osmotre pet došljaka surovih lica. Videli su da jedan od njih, Hork Big Li, nosi preko ramena dve natovarene kožne torbe.

– Evo... trojica uzjahuju, a dvojica ostaju... – mrmljao je Amblok. – Izgleda da nemaju nameru da nas uskoro ostave na miru...

Svi su se žagoreći udaljili sa porozora, a Hadžis je dohvatio novu bocu.

Zavladala je tišina puna napetosti i iščekivanja, tišina u kojoj ljudi više nisu imali snage bilo šta da kažu jedni drugima.

Vlasnik "Slomljene potkovice" nasuo je svima u čaše i to opet na svoj račun.

Nije hteo da kaže glasno, ali na neki način mu je bilo drago što su nastradali hotel "Solomon" i banka onog prokletog Hardina.

Prinoseći čašu usnama, Majk Loford je bacio pogled ka uglu gde je sedeo nepoznati došljak. U toku prethodnih pola sata više puta se okretao tamo kao da ga je privlačila neka čudna, neobjašnjiva sila. Svaki put je konstatovao da stranac izgleda kao i svi drugi ljudi, ali da u njemu ipak ima nečeg neobičnog, nečeg nesvakidašnjeg što se ne nalazi svakoga dana.

Naime, nije se radilo samo o upadljivo finom i elegantnom odelu, već više o držanju i stavu čoveka kome ni do čega posebno nije stalo i koji ni od koga ne zavisi. Iako je sedeo sasvim opušteno i mirnim, gotovo sanjivim pokretima ređao karte pred sobom, ipak je ličio na opasnog tigra koji je spreman da svakog trenutka skoči na plen.

Kovačev pomoćnik Sam Langli je i dalje stajao pored prozora i osmatrao ulicu. U jednom momentu izdužio je vrat i usplahireno povikao:

– Neko trči ovamo!

Svi se zgledaše, a Hadžis se prvi puta uplaši za svoj lokal.

– Ko je? – upitao je tiho Braun.

– Čini mi se... Harper. Da, da, Šon Harper! – potvrdio je Langli.

Šon je bio telegrafista koji je radio u maloj kancelariji na železničkoj stanici. Žurio je ulicom neprestano se osvrćući, kao da ga sa svih strana vrebaju lovci na kalpove. Kada se pojavio na ulazu u "Slomljenu potkovicu" svi su primeti-

li modricu ispod oka i svežu brazgotinu preko levog obraza.

Čovek je odgurnuo nekoliko ispruženih ruku i nekako se dokopao šanka.

– Oh... samo jedan.. – promuca i pokaza na čašu.

Hadžis mu ćutke nasu.

Začudo, ispio ju je lagano, a na kraju je umočio prst u ostatak i povukao preko rane.

Dženiboj Braun se lupi rukom po čelu.

– To je ono! – povika sa olakšanjem.

– Kako se ranije nismo setili? Poslaćemo poruku u Salinu ili Kansas Siti i hitno tražiti pomoć! Setio sam se toga tek kada sam ugledao Harpera. Tražićemo pomoć od tamošnjeg šerifa i...

– Sve je kasno – prekide ga Harper mirno, brišući usta nadlanicom. – Nema više telegrafa...

Dženiboj Braun mu uze čašu iz ruku.

– O čemu ti to brbljaš. Harperu?

– Pa o telegrafu, čoveče! Došli su i razlupali ga, a meni ostavili ovo za uspomenu – dodao je i pokazao na modricu i veliku posekotinu.

Trgovac se zabezeknu.

– Misliš na ove strance?

– Naravno! Došli su, sve razlupali i onda odjahali prema severu.

– Zaista? Hm... možda to znači da se više neće vraćati?

– Ne znam – odvrati Harper i tek tada, svestan pažnje koju su mu iznenada ukazali, važno dodade: – Šta radi taj šerif?

– Šerif je mrtav – dobaci Enkram muklo.

U salunu ponovo zavlada tajac.

Stranac u uglu upravo je zapalio mirišljivu cigaru i lagano odbio dimove prema tavanici. Sada, kada se malo promisekoljio i razgrnuo peševe kaputa, otkrio je dršku kolta koja se belasala u tami.

Bio je to niko drugi, do čuveni Dok Holidej!

Slavni kockar rano je krenuo železnicom iz Grenajt Sitija, ali nepredviđen kvar na lokomotivi naterao ga je da jašući produži prema Gan Hilu. Mislio je da će mu biti udobnije da nastavak putovanja čeka u nekom hladovitom salunu nego u vozu. Pored toga, nadao se da će naići na nekog partnera raspoloženog za partiju pokera.

Ali, Gan Hil nije imao igrača za njega. Zato je mirno sedeo u salunu, pijuckao brendi i sa dosadom čekao voz. Pokušao je da se zabavi ređajući karte, ali su mu se loše otvarale, pa nije imao volju da nastavi. Osim toga, to je bio loš znak, odnosno najava da ga čekaju nevolje na putu.

Onda su svi pretrnuli, jer je Sem Langli glasno povikao:

– Dolaze, ljudi! Oh, idu baš ovamo!

– Ko dolazi? – upita Dženiboj Braun.

– Banditi!

Trgovac odskoči kao oparen.

– Na konjima?

– Ne... nego ona dvojica što su ostala. Izlaze iz "Solomona", gledaju ovamo i idu...

Brek Hadžis je pritrčao prozoru, praćen Lofordom, Enkremom, Braunom i ostalima.

– Imaš li drugi izlaz, Hadžise? – dobaci Ambrok prebledevši.

– Kroz kuhinju – odbrusi vlasnik saluna i podsmešljivo ga odmeri.

– Šta je, bežiš? – dodao je ljutito.

Berberin mu nije odgovorio, već se uputio prema vratima. Ali kada je pokušao da ih otvori, nije mogao. To je bilo sasvim normalno, jer ih je Dženi Hart zaključala iznutra.

– Šta je ovo? – dobacio je Ambrok i počeo da lupa. – Otvorite! Hej, učini nešto, Hadžise! Vrata su zaključana iznutra. Ko je to uradio?

Ovaj se smešio u sebi, zadovoljan razvojem događaja. Dženi baš kao da ga je pitala...

– Ne znam, verovatno devojka – odvratio je tobože oklevajući. – Verovatno je zaspala...

– U ovo doba?

– Pa, radila je noćas – dobacio je spremno.

Onda su svi ponovo pritrčali prozoru, želeći da vide gde su banditi i nadajući se da će ipak uspeti da izađu.

Međutim, sve je bilo kasno.

Stip Kenden i Džems Eliot već su koraknuli na trem.

* * *

Banditi su ušli unutra radoznalo odmeravajući red prebledelih lica za šankom Breka Hedžisa.

Imali su iste, drečavocrvene košulje i žute vratne marame. Mlađi, Kenden, nosio je dva "kolta" u opasaču i klatio se pri hodu u stilu prevejanih revolveraša. Čutljivi i stariji Eliot bio je uvek u drugom planu.

– Oho..., ovde je izgleda živo! – dobacio je Kenden. – Zabavljate se, a..! – dodao je unoseći se ljudima u lice. No, oni su samo tupo gledali negde u stranu i izbegavali njegov pogled.

Za to vreme Džems Eliot koji je stajao nešto dalje i sa zanimanjem je odmeravao usamljenog gosta u uglu. On je sedeo ležerno zavaljen na naslon stolice i zagledan u karte pred sobom kao da ga se ni najmanje nije ticalo ono što se oko njega događa. Eliotu se čak učinilo da ta čudna prilika nije ni primetila da su njih dvoje ušli.

A to ne može biti moguće, zaključio je. Pre će biti da ih je neznanać ignorisao što mu se, naravno, nije nimalo dopadalo. A zašto se onda pretvarao? Zatren je pomislio da je uplašen, a onda odustao od te ideje. Naime, stranac je bio isuviše miran i ležeran te nikako nije mogao da "prođe" kao kukavica. Ako je to bilo tačno, onda treba pripaziti na takvog, zaključio Eliot i okrete se na drugu stranu.

Za to vreme Kenden je već prišao šanku i pažljivo odmerio Hedžisa.

– Ti si gazda? – upitao je.

– Jesam.

– Od danas ti je potrebna zaštita – dobacio je odlučno.

Vlasnik saluna razrogači oči.

– Ne razumem te.

– Ni onaj u "Solomonu" nije razumeo, pa je popio malo olova – iscerio se. – Ja ću da te štitim od napada, pljački, paljevine, demoliranja i... ti ćeš to platiti.

– Ali... to je protivzakonito pošto gradski šerif...

Glas mu je iznenada zamro u grlu, jer ga je Kenden prostrelio pogledom, a zatim iz džepa izvadio metalnu zvezdu i prikačio je na grudi.

– Evo ti šerifa! – odbrusio je smejući se.

Zatim se malo izmakao, obuhvatio sve prisutne pogledom i izderao se.

– Svi ste uhapšeni! Stanite uza zid, tamo!

Kako su ga ljudi neodlučno posmatrali, on hitro izvuče revolvere i počeo da mlata rukom tamo-amo.

I nije bilo druge; Dankan Amblok je krenuo prvi, pa su za njim krenuli i ostali.

Ali Kendenu ni to nije bilo dosta; ljutito se namrštivši, glasno je povikao:

– A sada pod sto! Brzo!

Da bi potkrepio svoju zapovest razbesneli mladić je ispalio nekoliko hitaca iznad njihovih glava. Kreč i iverje zasuli su ljude, a opasnost ih je poterala da budu brzi i zavuku se pod stolove gotovo padajući jedan pored drugog.

Mladić ih je posmatrao cerekajući se, prezadovoljan onim što je smislio.

– To važi i za tebe – izdrao se na Hadžisa.

– Nisi sve pokupio – javio se Eliot.

Stip podiže glavu. I on je već uočio priliku u tamnom za udaljenim stolom. Konačno će moći da se suoči sa nekim ravnopravnijim, jer ga je ova gomila zaplašanih podsećala na ovce koje beže u tor čim osete vuka.

Zato je vratio "koltove" natrag i lagano krenuo prema kockaru.

I Džems Eliot je prilazio sa druge strane.

– Kako bi bilo da se i gospodin pridruži zabavi pod stolom? – dobacio je mladić nadmeno, zaustavivši se na nekoliko koraka od Holideja. Bio je ponesen situacijom i nije uočio da je stariji i iskusniji Eliot prilično oprezan.

Ne gledajući bandite, Dok je lagano izvadio cigaru iz usta, otresao pepeo, a zatim povukao dug dim. Zatim je pažnju ponovo usredsredio na karte.

Kenden je pocrveneo i besno stegao vilice.

– Gospodin, izgleda, ne čuje dobro? – rekao je gušeći se od gneva.

Holidej je podigao glavu i mirno ga odmerio. Taj pogled, leden kao dah smrti, dolazio je od neobičnih, sivopлавih očiju koje su mirno gledale sa lica kao isklesanog od granita. Te oči delovale su na Kendena kao hladni nevidljivi zrak koji ledi sve pred sobom. No, sada nije mogao da uzmakne.

– Možda gospodin ne želi da isprija svoje kicoško odelo? – upitao je savladavši nelagodnost.

– Da – odvrati Dok kratko. – Osim toga, ne volim takvu vrstu zabave.

Kenden proguta "knedlu" i dodade:

– Ne vole ni oni, a ipak su tamo.

Holidej slegnu ramenimna.

– To je njihov problem.

Mladić približu ruke drškama revolvera.

Dok je to primetio i brzo podigao ruku da ga zadrži.

– Samo polako! – upozorio ga je oštro. – Ako potegneš, može se desiti...

– Šta!? Da nećeš da kažeš da si brži od mene? – prasnuo je i pogledao Eliota. No, primetivši njegovu nesigurnost

i sam je "splasnuo" i postao manje samouveren.

– Baš bih voleo to da vidim!

– Onda pokušaj! – odvrati Holidej i ustade. – Dok se ti odlučiš, popiću jedan brendi.

Rekavši to, Holidej se laganim korakom uputio prema šanku. Bio je to smišljen potez; videvši da ne može da izbegne obračun, hteo je da to bude odmah, čim nasilnicima okrene leđa.

Tako je i bilo.

I Eliot i Kenden se istovremeno mašiše oružja, jer je u pitanju bila idealna šansa. Naravno, nisu računali sa tim da Dok ima nepogrešivi instinkt i izvanredno oko. Naime, on je u krčmarovim očima pročitao trenutak opasnosti i munjevito se okrenuo, pružajući istovremeno ruku niz telo. I pucnji su odjeknuli pre nego što su ljudi ugledali "linkoln" u njegovoj ruci.

Udarom zrna u rame i podlakticu Stip Kendon je bio snažno odbačen od stola ispustivši oba revolvera i vrisnuvši od iznenadnog bola.

Što se tiče Džemsa Eliota, on je svoje oružje izvukao samo do pola. Videvši šta se dešava, odmah ga je vratio u futrolu. Naravno, shvatio je da nema nikakve šanse protiv ovog đavolskog strelca.

A videvši ga kako puca, davao je malo šansi i samom Arsu Bentonu.

Kenden je u padu zahvatio naslon jedne stolice i uspeo nekako da se sruči u nju. Uskoro su se na njegovoj košulji pojavili tamnocrveni pečati.

Džordžijanac je mirno okrenuo revolver oko prsta, a onda ga ubacio u futrolu.

Barutni dim polako je plovio uvis, a Brek Hedžis je otresao glavom, ne verujući sopstvenim očima.

Čudesno, pomislio je u sebi, jedan demonski pokret i uloge su se promenile.

– Odlazi! – dobacio je Džordžijanac Eliotu. – I ne vraćaj se!

Razbojnik je kratko klimnuo glavom i bez reči "zaglavio vrata". Stip Kenden je ostao sam, ali sasvim siguran da će njegov pajtaš dovesti ostale da ovom kicošu smrse konce...

– Kuda ćete? – viknuo je Majk Loford kada je Dok krenuo prema izlazu.

No, kockar ga nije udostojio odgovora.

Ljudi su se poredali oko šanka zureći u Kendenovo lice iskrivljeno od bola. Njegovi "koltovi" ležali su na podu, ali niko nije imao "tri čiste" da ih podigne.

Tada su se ponovo začuli koraci; bio je to Holidej koji se vratio noseći torbu od krokodilske kože u ruci.

I onda se desilo nešto što je ponovo zaprepastilo građane Gan Hila. Naime, čovek u crnom prišao je banditu i počeo da ga previja!

– Ja bih ga pustio da crkne! – dobacio je Loford mlatarajući rukama.

Dok nije odgovarao. Iako je osetio da ga ljudi polako okružuju, nastavio je da radi svoj posao.

Berberin Dankan Amblok lagano je obilazio oko Holideja i ranjenog bandita proveravajući da li stranac radi posao kako treba ili bi on mogao da se

umeša i da koji koristan savet. Međutim, strančevi prsti su sve izvodili savršeno, gotovo umetnički, da je Amblok bio iskreno zadivljen.

– Zašto ste pustili onog drugog da pobegne? – upitao je trgovac Braun ljutito. – Trebalo ga je vezati i obesiti!

– Tačno! – složio se Loford. – I kakav ste vi to čovek, mister? Umesto da ih ubijete, vi ih ranjavate i puštate! A ovog ovde i previjate! Kako niste svesni šta će se posle dogoditi? Čim prezdravi, on će ponovo doći da nam se sveti.

– I to neće doći sam – primetio je Enkrem.

Džordžijanac je zategnuo improvizovan zavoj i uspravio se.

– Ko ste vi uopšte? – ponovio je Loford nervozno. U stvari, naslutio je da ga stranac uopšte nije slušao i bio je strašno ljut zbog toga.

Ustavši, Dok ga je pažljivo odmerio. No, on nije mogao da se zaustavi.

– Pucate kao đavo, ali ste nas uvalili u grdnu nepriliku! Ne znamo šta ćemo da radimo kad...

– Ipak vam je bilo bolje pod stolom – prekide ga Holidej hladno. – Zato se zavucite ponovo, možda ćete dobiti oproštaj!

Loford se uvređeno isprsi.

– I sami znate da smo bili nenaoružani i...

– Sad niste – dobaci Dok istim tonom. – Strpajte ga u zatvor i spremite se da dočekate ostale kako im dolikuje.

Sedlar se uzmaknu, kao opečen vatom.

– Šalite se, mister? – upitao je. – Pa mi smo mirni građani, a ne revolveraši.

– Onda ih mirno i sačekajte – dobaci odvрати Holidej ispivši ostatak brendija.

Farni Enkrem se počesa po glavi, očigledno zbunjen rečima nepoznatog.

– Nama treba neko ko će to uraditi poput vas – reče Braun u jednom dahu. – Tim bitangama treba neko ko im je dorastao i ko će ih naučiti pameći.

– Tako je – odmah se složi Loford. – Vi biste mogli da se pobrinete za to.

– Možda bih mogao, ali to je više vaša briga nego moja – odvрати Dok rukom im pokazujući da mu oslobode prolaz. Jer, Gan Hil ga se nije ticao. Čekao je samo pisak lokomotive pa da pohita na stanicu i nastavi put za Kansas Siti.

– Hej, mister! – povika za njim Majk Loford. – Pa ne možete nas tek tako napustiti!

Ali, Dok se nije osvrtao. Lagano je odvezao svoga konja i poveo ga prema konjušnici Farnija Enkrama.

Velika drvena vrata bila su otvorena i Li Marfi je mogao da vidi stranca u crnom koji je išao pravo prema njemu. Čuo je neku pucnjavu, ali nije znao šta se događalo. Uostalom, to i nije bila njegova briga. Kao običan konjušar imao je zadatak da se pobrine o životinjama i pokuša da zaradi koji cent od napojnica.

Jer, trebalo je prikupiti još nešto pored bedne plate koju je dobijao od Enkrema. Ali kako kada je u Gan Hilu bilo tako malo posla? I sada je bio sam, sa bradom na kolenima sedeo na žutoj slami pored boksova i čekao.

Čovek koji je dolazio ličio mu je na revolveraša ili kockara. Samo oni mogu tako da izgledaju, pričali su prolaznici koji su svraćali u Gan Hil dok im je je pripremao ili rasedlavao konje.

Uzdahnuo je i pogledao u oštre gvozdene vile koje su ležale tu, na dohvat ruke. One su bile mladićevo oruđe i najbolje oružje, jer se sa njima izvanredno snalazio. Ako bi trebao nekoga da brani... Za trenutak je zadrhtao i pomislio na devojkicu kojoj je poklonio svoje srce. Još nikada nije razmišljao o osobi do koje mu je stalo, ali sada... Tačno da nije znao sa revolverima, ali ni vile nisu nimalo bezopasne, pomisli.

Čim se stranac pojavio na ulazu, bez reči je skočio kako bi prihvatio uzde.

Naravno, iskusnom Dokovom oku bio je dovoljan samo jedan pogled da proceni s kim ima posla: ovaj mladić mu se učinio pošten i skroman što je bilo potpuno tačno.

– Pobrini se za njega – kazao je potapšavši konja po sapima. – Brzo ćemo krenuti – dodao je i spustio na mladićev dlan pet dolara.

Li ispusti uzde.

Bio je ošamućen tolikim novcem da je jedva došao do reči.

– To je neka greška, gospodine – kazao je i stidljivo povukao Doka za rukav. – Tarifa je jedan dolar, ali meni je

dosta i četvrt... – promućao je pružajući mu novčanicu.

Ali, Dok nije ni pogledao novac. Stajao je naslonjen na dovratnik i razmišljao o tome da ovaj mladić zbog svoje skromnosti možda nikada neće ostvariti ono što želi. U izvesnom smislu on nije pripadao ovom sebičnom, grabežljivom svetu baš kao ni on sam. U tom trenutku bio mu je žao Lija koji će, po svemu sudeći, u životu morati da prođe dosta teških dana.

– Šta... šta se desilo u salunu? – prekinuo ga je iz razmišljanja mladićev glas.

– Ništa. Bolje reći... malo pucnjave.

– Da li... da li se nešto desilo mom gazdi? Farni Enkrem... plavokos i ima povelik stomak.

– Nikome se ništa nije desilo.

Momak je držao novac u šaci, još uvek u dilemi da li je njegov ili ne. U jednom trenutku podigao je pogled prema tavanu odakle je počelo da pada trunje slame i sena.

Dok je uhvatio njegov pogled i skočivši u stranu, izvukao revolver i uperio ga uvis.

– Nekoga kriješ? Pazi, to bi moglo da bude opasno! Mogao sam da opalim!

– Ne! – povikao je momak usplahireno. – To je Dženi!

– Dženi?

– Da, moja devojkica Dženi!

Džordžijanac lagano vrati revolver u futrolu.

– Gore joj je verovatno dosadno – kazao je mirno. – Pozovi je da siđe.

Malo pre toga, devojkica je dotrčala iz "Slomljene potkovice" i došla u konjuš-

nicu. Čuvši pucnjavu i videvši nepoznatog čoveka koji se uputio ka štali, Li joj je naredio da se popne na tavan.

Shvativši da nema nikakve opasnosti, Dženi je sišla odmah posle Dokovih reči, ne čekajući da je mladić pozove. Pri tome je, silazeći niz klimave drvene stepenice, poprilično otkrila nagotu svojih nogu, golicajući njegov instinkt zdravog muškarca. No, znajući da je ta osoba devojka skromnog štalskog momka, Holidej je svesno zadržao tok bilo kakvog daljeg golicavog razmišljanja.

Sišavši dole, devojka je brže – bolje popravila suknju, namestila bluzu i izvadila slamu iz svoje duge plave kose. Li je brzo priskočio i nežno je uhvatio za ruku, ne skrivajući pogled pun ljubavi. Onda se odjednom ponovo okrenuo Holideju i, smeteno čupkajući kragnu, pogledao ga očima punim nade.

Dok shvati da momak ima nešto na umu.

– Dakle? – upitao je, vadeći iz zlatne tabakere jednu od svojih mirišljavih cigara.

Li je provukao prste kroz gustu neočešljanu kosu.

– Ako...ako nemate ništa... protiv.. – počeo je da muca.

– Protiv čega?

– Pa... hteli bismo da se venčamo. A vi... da nam budete svedok..?

– Ja? – iznenadi se Džordžijanac.

– Da, vi. Ostali u gradu bi nam se smejali i zadirkiivali nas. Ovaj... čak i ako bi neko pristao da pođe sa nama do oca Lorensa, bilo bi to samo da bi nam se rugao. A mi želimo da nam taj dan bude drugačiji od ostalih...

Dok im za tren okrete leđa. Bila ovo neočekivana ponuda koja ga je zaista iznenadila. U svakoj drugoj situaciji on bi se kratko zahvalio i otišao, ali ovo je bilo nešto posebno; mladićeva iskrena molba i srećan sjaj u devojčinim očima munjevitio su ga omekšali i podsetili na neke mladalačke snove. Uostalom, pred njim su stajala dva iskrena mlada bića željna sreće i bilo bi krajnje nepravedno uskratiti im je.

– Nećete? – čuo je razočarani Lijev glas.

Još se kolebao.

– Neće trajati dugo – brzo je dodala devojka. – Otac Lorens će sve obaviti brzo. Hm... ni on ne mari za nas, jer bog verovatno voli samo parajlije!

Mala ima oštar jezik, zaključio Dok odbivši dim. Voz je, izgleda, kasnio više nego obično, a on je na sebi osećao njihove molećive poglede. Sve u njemu je govorilo da krene bez osvrtanja i ne dozvoli da ga srce odvuče tamo gde razum ne dopušta...

Ali, Holidej ne bi bio tako neobičan i poseban da se ponašao po ustaljenim pravilima. Lagano je podigao pogled i iz džepa izvadio svežanj novčanica.

– Obuci se kako dolikuje – rekao je, tutnuvši mu u ruku dosta novca.

– Ne pristajem – pobunio se Li iskreno.

Međutim, Dženi ga je snažno povukla za ruku i uputila mu prekoran pogled. Ona je u tom elegantnom strancu videla neočekivanu šansu da bude lepše obučena i bar ovog dana oseti delić sreće i ne stidi se što je drugačija.

Holidej joj je prišao i uzeo je pod ruku.

– Mlada ide sa mnom – rekao je odlučnim glasom.

* * *

Toga dana Gan Hil je doživeo još jedno iznenađenje. U stvari, taman kada je zavladało zatišje posle Dokovog obračuna sa banditima, začuđeni i iznenađeni građani sa zanimanjem su posmatrali čudan trio koji se kretao ulicom.

Gosti iz "Slomljene potkovice" sa lakoćom su poznali stranca u tamnom odelu, ali... Ko su bili čovek i žena pored njega? Mladićev gazda Farni Enkrem nije mogao da veruje sopstvenim očima.

– Zar je ono Li? – pitao se zapanjeno.
– Bože... ko ga je onako obukao?

– Ja! – odazvao se trgovac Braun koji je poslednji stigao na sastanak, sav zadihani i pomalo unezveren.

– Zar si poludeo? – promrmljao je Enkrem.

– Ja nisam, ali onaj stranac jeste – progundao on teškom mukom i sruči se u jednu od fotelja kako bi došao do vazduha.

– Šta se desilo? – upita Loford unošeći mu se u lice. – Kakve su to maskarade?

– Venčavaju se, eto kakve!

– Ko?

– Marfi i Hartova – odvrati Braun odmahnuvši rukom.

– O čemu se radi? – interesovao se Enkrem.

– Stranac je došao sa sa njima i tražio sve najbolje što postoji u radnji: pantalone, čizme, košulju i šešir za Lija, a za Dženi dve haljine i jednu venčanicu. Naravno, nije zaboravio ni cipele!

Loford je otvorenih usta pratio svaku Braunovu reč.

– I on je sve to platio?

– Jeste! Nije ni trepnuo!

– Ko je on, do đavola! – povika Enkrem ponovo prilazeći prozoru.

– Marfi ga zove "naš prijatelj Dok". To je sve što znam.

– Dok? Mora da je neki lekar koji u dokolici skita po Zapadu, pun para! Videlite kako je previo onu bitangu u salunu? – dobaci berberin, očiju sjajnih od zavisti.

U međuvremenu, zvona su oglasila venčanje. Li Marfi i Dženi Hart bili su sada pravi par: mladi, zaljubljeni i elegantni. Nisu bili u ritama i niko im se nije smejao. Sam čin venčanja bio je kratak, ali uljudan i svečan. Otac Lorens nije rekao nijednu suvišnu reč i ponašao se sasvim korektno.

Nešto kasnije, Loford, Braun i Enkrem videli su kako stranac u crnom prolazi ulicom na svom veličanstvenom konju. Malo dalje, držeći se za ruke, stajali su Li i Dženi i gledali za njim.

Onda se čovek iz Džordžije okrenuo u sedlu, podigao ruku u znak pozdrava i lagano nastavio prema zapadu.

* * *

Kočija praćena šestoricom do zuba naoružanih jahača, kloparala je praš-

njavim putem pored reke Hil i dalje, ka istoku.

U njoj se nalazio samo jedan putnik, vlasnik rudnika zlata Ralf Klejburn.

Rančer iz Gan Hila skoro je zanemario sve radove na sopstvenom imanju i užurbano kopao zlatnu žicu koju je sam otkrio. Predosećao je da su rezerve pri kraju i trudio se da iskopa i iskoristi sve što je bilo moguće.

Pošiljke njegovog zlata stalno su išle iz Gan Hila za Kanzas Siti. On ih je lično pratio, uz "malu" pomoć šest najamnika vičnih oružju. Angažovao ih je svaki put iz drugog mesta, dobro im plaćao, ali im nije saopštavao zbog čega prate kočiju.

I tog popodneva krenuli su na uobičajeni put; sve je išlo mirno i rančer je sedeo udobno zavaljen u tapacirano plišano sedište svoje kočije koju je vozio poluindijanac Merl Čikoskito, njegov čovek od poverenja.

Šestorica jahača oko kočije pre su ličili na bandu koja je pošla u haranje, nego na stražu koja je imala zadatak da se brine za njegovu bezbednost. Bili su to zapušteni, zabrađeni desperadosi sa puškama preko sedala i sa po jednim "koltom" na bedrima. Međusobno su se jedva poznavali pošto je i to bio jedan od Klejburnovih načina da se osigura od eventualne zavere ili pljačke.

Mali prozori na kočiji bili su prekriiveni tamnocrvenim zavesama, dok se jedini otvor nalazio na krovu odakle je Čikoskito mogao da čuje svoga gospodara i za svaki slučaj ga ima na oku.

Predstojao im je dug put koji bi, u najboljem slučaju mogao da traje četiri

dana: menjanje konja u Grenajt Sitiju i Havalonu, a posle toga rekom Kanzas, od Manhatna prema Topeki.

No, Klejburnu se nije žurilo. Sedeo je mirno zavaljen u udobnoj stolici osećajući kako mu sunce greje kolena. Iz lakog dremeža trgao ga je poziv sa sedišta.

– Šta je, Čikoskito? – upitao je.

Čovek je preko ramena dobacio samo dve reči:

– Brežuljci levo.

On prosto razgrnu zavese i zagleda se u oštre prevoje.

– Šta si opazio?

– Odsjaj.

– Sa puške? – progundao je sa nevericom. – Ja... ne vidim ništa... Ipak, reci ostalima da budu oprezni.

– Razumem.

Prokletstvo, pomisli rančer ljutito. Taman je sanjao kako sabija Hardena i gura ga među šaltere i...morao je da se probudi.

– Vidiš li to još uvek? – pitao je.

Čikoskito mu nije odgovorio, već je snažno zapucketao bičem i još jače poterao konje pred sobom. Od silnog zamaha rančer je udario glavom o ivicu sedišta opsovao.

– Šta to radiš, budalo? – proderao se.

Odgovorio mu je pucanj.

Instinktivno je pogledao nâgore i jasno video kako se Čikoskito zanosi natrag, kao ošinut munjom. Nekoliko sekundi kasnije, pred njim se ukazao stravičan prizor: vozač nepomičnog lica pao je glavom u otvor i nastavio da

bulji u njega staklastim očima, dok mu se iz usta cedila krv.

Taman kada je hteo da pomakne zavescu, trgao se kao oparen, jer je oko lo počelo da vri kao u kotlu. Grmljavina pušaka odjekivala je među brdima u desetinama odjeka. Zrna su dobovala po kočiji, a neka udarala u već nepokretno Čikoskitovo telo, pomerajući ga sve više u otvor.

Čulo se njištanje konja isprekidano pucnjima i povicima, a kočija bez vozača vrtoglavo je jurila napred. Znao je da je to veoma opasno pošto je tako mogla da ga odvuče u neku provaliju i povuče niz padinu, a kosti mu se zauvek raspu bez traga i glasa.

Ipak... skupio je hrabrost i odgurnuo kapak iza sebe. I ono što je video u potpunosti ga je ostavilo bez daha.

Naime, trojica njegovih pratilaca udaljavala su se u bezglavom trku. Preostala tri tela nepomično su ležala na zemlji ne dajući znake života.

A onda... Onda su se konji zaustavili i zavladao je muk. Posle nekoliko trenutaka cev usijanog kolta promolila se na drugom kraju i jedan glas je zapovednički pozvao napolje:

– Izlazi! – naredio je.

Nije mu preostalo ništa drugo nego da posluša.

– Šta ovo znači? – pobunio se izlazeći. Zar je moguće da me je neko provalio, zapitao se razočarano. Ali ko??

– Šta hoćete, momci? – upitao je trudeći da bude ljubazan.

Ars Benton je pogledao Meldona i dao mu znak glavom. Bandit je samo malo zamahnuo i cev njegovog kolta

ošinula je Klejbornovo lice poput oštrog brijaća. Rančer je zauriao i uhvatio se za bolno mesto. Odmah zatim osetio je toplinu koja mu se slivala niz lakat.

– Pokaži nam šta imaš – oslovio ga je Meldon zapinjući oroz. – I ne zbijaj viceve!

– Šta hoćete? – zastenjao je rančer.

– Zlato – odbrusi Ars Benton kratko.

– Nema ništa – odvrati rančer mirno.

– Proverite.

– Zaista? – odbrusi Meldon podmešljivo i dade znak Big Liju.

Za to vreme, Hork Big Li je sjahao i ispregao konje. Posle toga, snažni ćelavko je dohvatio kočiju i iz dva pokreta je prevrnuo na bok!

Ralf Klejburn je ustuknuo.

– Kao što viduš, Big Li lomi kočije tako da će tvoje kosti lomiti mnogo lakše, rančeru – dobacio je.

– Kažem vam da nemam ništa – odupirao se Klejbur, jer je to i bila prava istina. Ali, bilo je očigedno da mu ovi nisu verovali...

Preturajući po polomljenoj diližansi, Big Li je ispod jednog sedišta našao mali drveni sanduk i podigao ga visoko iznad glave.

– Evo ga! – uzviknuo je

– Pusti mene, Big Li – dobacio je Benton i izvadio kolt. Jednim preciznim hicem razneo je mali žućkasti katanac koji se razleteo u paramparčad. No, kada su otvorili poklopac, imali su šta i da vide: unutra je bila hrpa običnog sitnog novca.

– Podvala... – izusti Li glupo se smešeci.

Benton pocrvene i žurno pride Klejburnu. Onako ljut, jednom rukom ga je zgrabio za kosu, a drugom mu prislonio cev uz slepoočnicu.

– Gde je? – prosiktao je besno. – Reci, gde je?

– U vozu... – promrmľjao je ovaj tiho. – Voz za Kansas Siti...

Meldon i Ars izumenjaše poglede.

– Šta to znači? – upitao je i još jače pritisnuo cev revolvera. – Govori, ili ću ti prosuti mozak!

– Ovo je bila kamuflaža – govorio je rančer isprekidano. – Lažna pošiljka.

Zaglušujući prasak je za trenutak zagluveo Ralfa Kejburna, a zrno je proletelo tik uz njegov obraz i oprľjilo mu kožu. Bio je to najbliži dah smrti koji je osetio u svom životu.

– Sledeći ide u mozak – obećao mu je Ars. – Evo, potpiši ovo! – dobacio je tutnuvši mu pod nos komad hartije čija slova nije mogao da razazna. Sa druge strane je stajao Meldon koji mu je poturio olovku.

– Šta je to?

– Potpisaćeš da smo novi vlasnici rudnika, eto šta je! – objasnio je Meldon nestrpljivo.

– Nikada! – odbio je Klejburn. – Slobodno me možete ubiti!

– Ovamo, Big Li! – pozvao je Ars ćelavka.

Snagator dograbi rančera za obe ruke s leđa, a koleno mu stavi na kičmu. Zatim je počeo da ga savija...

Istog trena rančer pomisli na svoj rudnik i rezerve zlata koje su svakoga dana bivale sve siromašnije Dakle, mogao je mirne duše da potpiše dok oni

ne uvide da su prevareni, a dotle će već naći izlaz iz ove glupe situacije.

Već u sledećem trenutku zaurľao je od strahovitog bola koji mu je pomutio svest. Odmah je rešio da popusti, jer nije mogao da podnese bol.

– Potpisaću... – zastenjaio je jedva čujno.

To je trajalo svega nekoliko trenutaka. Benton je sačekao da se papir nađe u njegovom džepu, a onda se zadovoljno iscerio. Vinuvši se u sedlo, prišao je Klejburnu i udarom noge ga oborio na zemľju.

– Do Gan Hila ćeš malo pešačiti, rančeru! – narugao mu se. – Šetaćeš ispred nas, mister... A kada se umoriš, vezaćemo te za sedlo i vući! Zato gledaj da ne padneš...

Nisu mnogo odmakli kada se na horizontu pojavio oblak prašine. Neki jahač je terao konja paklenom brzinom pravo njima u susret.

– Do đavola, to je Eliot! – povika Benton s prizvukom iskrenog iznenađenja u glasu. – Šta se desilo? – dodao je nestrpljivo, čim se ovaj približio.

Džems Eliot zategnu uzde i lagano se zaustavi.

– Zašto si napustio grad? – zagrmе Ars. – I gde je Stip, dođavola?

Eliot glasno uzdahnu.

– Onaj stranac...

– Kakav stranac? – obrecnu se Benton.

– Onaj što je dojahao kada ste bili u banci. Stip ga je izazvao u salunu i potregao. Ništa nismo mogli...

– Kako? Vas dvojica...

Eliot skinu šešir kako bi se rashladio.

– Bio je brži, dođavola!– odvratio je ljutito. – Kladim se da je brži od svih nas!

Benton se osmehnu, što je značilo da ga obuzima strašan bes.

– Zaista? Smeš stvarno da se kladiš u to? – upitao je uzdržano.

– U redu, bio je brži od nas dvojice – spusti glas Eliot.

– To će mi platiti – zareža Ars. – Nadam se da je taj prokletnik još u gradu?

– Pa... nisam siguran. Ne izgleda mi kao neko ko je vezan za Gan Hil.

– Utoliko bolje za njega!– dobacio je i pogledao u rančera koji se teturao od umora i bolova.

– Neka uzjaši sa Eliotom – dobacio je. – Kada stignemo pred grad izbacite ga iz sedla!

Zatim je obo konja, ne osvrćući se da li ostali idu za njim. Bez obzira na to, svi su bez reči krenuli za vođom.

* * *

Upali su u grad poput vihora.

Vrelo olovo zasulo je prozorska stakla i izmamailo jauke i paniku iza zavesa.

Pucali su poput pijanih kauboja koji prvi put posle dugog vremena dolaze u grad, željni pića, devojka i kakve– takve civilizacije.

Ljudi su panično trčali i sklanjali se sa ulice, ne znajući šta ih je snašlo. U jednom trenutku bandit je ugledao plavokosu devojku kako pokušava da

pretrči ulicu dok joj se duga kosa boje zlata vijorila na vetru.

Jahač se samo nasmejao i poterao konja u stranu kako bi joj preprečio put. Ona je pokušala da promakne na drugu stranu, ali tamo se već nalazio Riki Meldon.

Dženi je zastala, očajnički tražeći način kako da prođe između nemirnih konja. I kada je već mislila da će uspeti da se dokopa jednog trema, Hork Big Li joj se iscerio u lice.

Bila je okružena banditima kao lešinarima.

Sve se odjednom umirilo, a tišina se spustila na Gan Hil kao teški, tamni oblak. Iščekivanje je moglo da se "opi-pa" u vazduhu.

Riki Meldon je bio iskreno iznenađen devojčinom lepotom, dok je za Arsa Bentona njena pojava bila samo zgodan primer kako bi ostalima dao dobru lekciju. Naime, njega nije mogla da gane ni devojčina lepota, ni strah u očima niti uzaludni pokušaji da izmakne konjima koji su sužavali krug oko nje.

Dženi je još uvek kretala na različite strane i vraćala se, ali kada su sjahali, i sama se zaustavila.

Više nije znala na koju će stranu.

Gde god bi krenula, neko joj je preprečio put sa pakosnim osmehom na usnama.

Iskusni lisac Ars Benton dobro je znao da je svi gledaju. Ali, isto tako je znao da je niko neće uzeti u zaštitu. Svako je gledao svoja posla, a pogotovo posle svega što se desilo od kada su oni ušli u grad.

Dženi je pogledala prema Enkremovoj kući, ali nigde nije videla Lija. Šta ako je ranjen? Ili mrtav?

Pogledala ih je sa mržnjom.

Neosetljiv na tuđe poglede, Ars joj je prišao sasvim blizu. Hteo je nečim da je uvredi, ali ga je ona preduhitrila pljunuvši mu u lice.

Zaprepašćen, vođa bandita je ustuknuo i dlanom obrisao pljuvačku sa obraza.

— Znači, divlja mačkica? — dobaci Melden podsmešljivo.

Ars zamahnu i udari je tako snažno da je pala kao pokošena, dok su rubovi njene lepe žute haljine prostrli su se po žućkastoj prašini. Kada se pridigla, desna strana joj je bila zaprljana, a na desnom obrazu su se primećivali obrisi Bentonovih prstiju.

A onda je, potpuno neočekivano, vođa bandita zgrabio za haljinu i pocepao njen gornji deo.

Dženi je vrisnula, ali njen očajnički vapaj je ostao bez odgovora. Stajala je tako, golih ramena i leđa, pokrivajući grudi sačuvanim ostatkom haljine. Već sledećeg trenutka Benton ju je ponovo udario i na njenim punim rumenim usnama pojavio se mlaz krvi. Instinktivno se zgrčila u klupko, ali nije ni jauknula.

Besan zbog toga, Ars je zamahnuo čizmom...

Istoga trenutka prasnuo je hitac i razbojnik je zaurao, pogođen u nogu.

I Meldon i Big Li okrenuli su se na petama, trgnuvši se kao pogođeni gromom.

Ko se to samo usudio...?

Ruke su im poletele ka drškama revolvera, ali...

— Ne bih to pokušao! — presekao ih je glas kao od metala.

Sada su znali da su pogrešili i zaneli se devojkom više nego što je trebalo. To je iskoristio čovek u crnom i prikrao im se s leđa. U stvari, iznikao je kao iz zemlje i sada stajao visok i uspravan držeći revolver u ruci.

Riki Meldon nikada nije oklevao kao tada; njihov vođa i uzor uhvaćen je nespreman i sada se previjao u prašini.

— Ubijte ga! — zaurao je ljutito, lica iskrivljenog od bola i gneva.

No, kada je shvatio da Meldon i Big Li oklevaju, mašio se revolvera.

I tada se čovek u tamnom ponovo oglasio; kratak pokret ruke, blesak niklovane cevi na suncu i ponovo prasak! Ovoga puta Arsov kolt je odleteo daleko u prašinu.

Vođa ozloglašene petorke sada je ležao na zemlji, onеспособljen za dalju bitku.

Čovek u tamnom je mirno vratio svoj kolt u futrolu.

Na devojkę više niko nije obraćao pažnju i ona se povukla prema najbližem tremu.

Benton je stenjao i ljutito procedio:

— Kukavice! Prave ste kukavice...

Ali, Riki Meldon ga nije čuo. Prokletstvo, taj neznamac kao da je bio u do-sluhu sa samim đavolom! Ali, baš zato je predstavljao izazov. Ništa ne govoreći, polako se udaljio od Big Lija da bi mu bili što teža meta. I onda su, korak po korak, krenuli prema njemu, svaki sa suprotne strane ulice.

Shvativši šta žele, čovek u tamnom počeo da se povlači prema otvorenim vratima konjušnice.

– Ne vredi ti da bežiš! – doviknuo je Melden likujući. – Rastrgnućemo te!

Holidej zastade.

– Ti si ranio naše drugare i sada ćeš odgovarati! – nastavio je Melden i, mimo običaja izvadio iz usta polovinu cigare i zadenuo je za uho.

Holidej spusti ruke niz telo. To je bio znak da je koraćanju kraj.

U Gan Hilu kao da je zamro svaki zvuk.

Senka oboda crnog "kalifornija" šesira skrivala je čeličnoplave kockareve oči, ubistvene i hladne kao dah smrti.

On je bio potpuno miran, ali je ispod oka pažljivo odmeravao oba protivnika. Ruka mu je počivala blizu bele drške kolta napravljene od slonove kosti. Bio je nepomičan kao statua i čekao.

Najbrže što je mogao, skoro munjevito, Riki Meldon je potegao revolver i osuo paljbu prema demonskoj silueti. Ali, kockar se nije nalazio tamo gde je on ciljao. Zrna su prozujala pokraj njega kao razljućeni insekti, jer se, vadeći pištolj u padu, Holidej bacio u stranu. Padajući, on je na Meldona ispalio samo jedan hitac.

Razbojnik se praćaknuo u prašini kao riba izbačena na suvo.

Što se tiče Horka Lija, on je rešio da izabere bolji način i izbegne obračun sa demonskim revolverašem. Zato je hitro zamakao za stub i pogledao ispred sebe. Najbliži i čini se najpogodniji zaklon, bio je "Solomon" hotel.

Nije ni slutio da ga tamo čeka smrt.

Usredsređen na dvojicu protivnika, Holidej nije primetio opasnost s leđa. Odjednom je začuo poznati šum zapinjavanja oroza.

– Gore ruke! – naredio je muklo jedan glas. – Ili ću ti prosuti mozak!

Dok lagano podiže ruke u visini ramena. Pogledao je Meldona koji je ležao nepokretan, dok je njegov šef kezeći se pokušavao da ustane i napravi bar jedan korak. Samo mržnja i natčovečanska želja za osvetom držala ga je pri svesti, iako mu je svako oslanjanje na ranjeno stopalo pričinjavalo neopisiv bol.

Dok je ugledao senku čoveka i u njemu prepoznao bandita iz saluna koga je tako velikodušno pustio da ode.

– Da pucam, Bene? – upita Eliot čvrstim glasom.

– Ubij ga! – odazva se Ars iz prašine.

Eliota i Holideja delilo je samo nekoliko jardi i za svakog strelca. Dok je bio idealna meta. Ništa nije mogao da učini, a da ne rizikuje. Video je kako se banditova ruka grči i odmerio ga hladno i podrugljivo.

Onda je vazduh zaparao neobičan šum. Ni Dok ni njegov protivnik nisu shvatili o čemu se radi, kada je Eliot dobio snažan udarac u leđa! Sa užasom u očima on je odbacio revolver i rukama pokušao da dohvati nešto na leđima, ali očigledno da za to nije imao snage. Već sledećeg trenutka krv mu je pokušala na usta i ugušila svaki krik. Pao je licem pred Holidejeve noge i nastavio teško da krklja. Bila je to smrt na kojoj mu niko ne bi pozavideo.

Jer, bandit Džems Eliot bio je naprosto proboden gvozdenim štalskim vilama!

Kockara skrenu pogled i na vratima konjušnice ugleda blede Marfijevo lice. Samo za tren se osmehnuo priznajući sebi da momak ima odlično oko i sigurnu ruku. Iako svoj život nije smatrao naročito vrednim, Holidej mu je bio zahvalan. Ali, to nije izrazio nijednom rečju.

U međuvremenu, Li je hitao prema Dženi koja se lagano uspravila, blede, ali već malo pribranija. Skinuo je sa sebe novu, belu košulju i prebacio joj preko ramena. Onda je pogledao Arsa Bentona koji se iz sve snage trudio da se popne u sedlo.

– A on? – upita pogledavši u Doka.

– Nije naoružan – odvrati ovaj kratko. – Ne mogu da pucam.

Malo dalje, vođa bandita je upravo uspeo da se domogne sedla i nekako uhvati uzde.

– Vратиću se! – dobacio je, teškom mukom se okrenuvši. – Vратиću se i... i zapaliću ovo smrdljivo gnezdo!

Kockar je lagano podigao svoj kolt.

Kasnije se pričalo da ljudi tako nešto nikada nisu videli!

Samo delić sekunde držao je ruku poravnatu sa jahačem, a onda je pritisnuo obarač. Plamen je suknuo, cev je odskočila posle pucnja, a sa razbojnikovog sedla sletele su torbe pune novca udovice Manfred i onoga što je opljačkano u banci Kola Hardena!

Urlajući od besa, Ars je okrenuo konja u krug, ali nije imao ni volje ni snage da se bori za svoj plen. Začuo se

oštar topot kopita i uskoro je jahača "progutala" prašnjava zavesa.

Tišina i dva mrtva razbojnika bili su poziv građanima Gan Hila da mogu polako da izađu na ulicu. Zavesa se polako razmicale i podizale i uskoro je prijatan žamor ispunio ulicu.

Džordžijanac je zastao pred ulazom hotela i zabacio unazad krajeve svog elegantnog kaputa. Nogom je odgurnuo odškrinuta vrata i ušao.

Na drugom kraju ulice pojavila se dobro poznata kočija bankara Kola Hardena. Kućepazitelj Elmer Homer sedeo je na svom sedištu poput kralja i upravljao konje tačno po sredini i pogledao leševe u prašini.

Bankar nije sačekao da se kola zaustave, već je iskočio napolje.

– Jedan je unutra – dobacio mu je trgovac Dženiboj Braun, pokazujući rukom prema hotelu.

Kol Harden, sada već malo mirniji i uređeniji, samo je odmahnuo glavom.

– Video sam njihovog vođu. Projahao je sav krvav, gologlav i prašnjav... Kao neki ludak! Nije me ni pogledao... Šta se desilo?

– Biće bolje da se sklonimo – predložio je Braun.

Bankar se i protiv svoje volje osmehnuo.

– U redu, samo mi pomozite da iznesemo Ralfa Klejburna.

Trgovac se zablenu u njega.

– Klejburna? A otkuda on u vašim kolima?

Elmer Homer priđe i pokuša da podigne rančera.

– Đavolski je težak, ser – progundao je.

Zatim su dohvatili iscrpljenog rančera za ramena i noge i preneli negde u zaklon.

– Našao sam ga na ulazu u grad – objašnjavao je bankar, ne bez trijumfa. – Baš izgleda jadno, zar ne?

Za to vreme, Holidej se već nalazio na hotelskom stepeništu. Bio je veoma oprezan, ali još uvek nije primetio ništa sumnjivo. Zaključio je da je begunac pobegao na neki drugi izlaz ili se pak sakrio i pritajio, pa čeka pravu priliku da puca na svog progonioca.

Na poslednjem stepeniku začuo je slab šum iz hodnika. Odmah potom usledio je povik... A onda i dva revolveraska pucnja!

Iskusni Holidej je po zvuku ocenio da se oglasio mali džepni revolver, a ne "kolt". Onda...

Onda su se jedna vrata sa treskom otvorila i Hork Big Li je, teturajući se, izleteo iz prostorije, sve do ograde. Pod njegovim teretom popustile su tanke pregrade i zdepasto telo ćelavog Arsovog pratioca sunovratilo se na stolove. Bio je mrtav pre nego što je stigao da uzdahne.

Zatim se kraj polomljene ograde zastavila Alisa Manfred držeći u ruci maleni "remington deringer" sa dve cevi. Nije ni obratila pažnju na njega kada joj je lagano iskliznuo iz prstiju.

– Prljavo... smrdljivo kopile... – procedila je i pljunula u pravcu mrtvog bandita.

Onda je postala svesna prisustva elegantnog kockara i nešto kao osmeh

pojavilo se u uglovima njenih, ružem umazanih usta. Nesvesno je popravila ogrtač na ramenima i sklonila uvojak plave kose sa čela; zatim je znalačkim pogledom odmerila Holideja.

– Od nekog je bežao – kazala je. – Od vas?

– Izgleda.. – procedio je Dok.

– Prljava svinja! – ponovila je ljutito i bacila pogled preko ograde.

– Sada je stvarno na sigurnom mestu – prokomentarisao je Džordžijanac.

Na ulazi su počele da se pomaljaju senke ljudi...

Ona je tek tada primetila torbe preko Dokovih ramena.

– Uzeli su mi svu ušteđevinu! – dobacila je ogorčeno. – Deset hiljada dolara! I tražili da još toliko spremim za popodne!

– Mislim da neće doći po ostatak.

– Zar su svi mrtvi?

– Uglavnom. Inače, ovde ima preko pedeset hiljada dolara. Verovatno je tu i vaš novac.

Njeno lice sinu, a oči iznenada zasjaše. Zaustila je nešto da kaže, ali su je prekinuli glasovi i bat čizama.

Gan Hil je bio na nogama, a u hotel "Solomon" došla je povećća grupa ljudi sa bankarem i trgovcem na čelu.

Kol Harden je ugledao torbe preko kockarevih ramena i odjednom zadržao od potajne nade.

– Mister... – obratio mu se bojažljivo.

– Moj novac..? Da li je unutra? – dobacio je i potrčao prema njemu preskačući po dve tri stepenice odjednom. Ali, ipak se zadržao na pristojnoj udaljeno-

sti, zadržan ledenim pogledom zagonetnog stranca.

– Ja nisam ničiji blagajnik – rekao je i polako pošao prema gomili.

Ništa ne govoreći, ljudi mu napraviše prolaz.

– Čuli ste šta je onaj bandit rekao? – povika trgovac Braun, pomno ih posmatrajući i nalazeći u mnogim očima strah i nedoumicu. – Čuli ste? Doći će da nam se sveti? Da ubija i pali!

Kol Harden je za trenutak prestao da misli na novac i pokušao da ga podrži.

– Neće doći sa petoricom, nego sa desetoricom A šta ćemo mi da radimo? Recite!

Gledali su ga kao da iščekuju rešenje ili neku pravu, čarobnu reč.

– Moramo pronaći nekoga da nas štiti – dobacio je Amblok.

– Tačno! – složio se Braun. – Nekoga poput ovog stranca. Videli ste kako ih je sredio? Takav čovek nam je potreban ako hoćete da živimo u miru!

Holidej ga kucnu po ramenu.

– Pustite me da prođem – rekao je, a onda veštim pokretom ramena spustio torbe na zemlju.

– Mojih deset hiljada su tu! – povikala je udovica silazeći niz stepenice.

Što se tiče Brauna, on je požurio za Dokom..

– Kuda ćete, mister? – upitao je. – Zašto ne ostanete kod nas i budete nam šerif?

– Ne interesuje me – odvrati Holidej preko ramena.

Dženiboj Braun ga zapanjeno odmeri. Čutke je stajao i posmatrao kako odlazi

neko ko je, po mišljenju mnogih, mogao da ih spasi od svega.

Za to vreme Dok se vinuo u sedlo i naglim pokretom uzde okrenuo se na suprotnu stranu od hotela. Svi su videli da ide prema Dženi i Liju koji su zajedno stajali na kraju ulice. Takođe su videli kako ga devojka poziva rukom i kako se on nagine ne bi li nešto rekao ili čuo.

Da li ga je poljubila pred odlazak ili mu samo nešto šapnula? To je bila tajna, jer nikako nisu mogli dobro da vide. Samo su uočili kako su se stranac i Marfi muški pozdravili, a onda se jahač udaljio.

Mladi par je čutke posmatrao kako se udaljava tako da nisu ni videli kada im je trgovac prišao.

– Dženi, ko je to? – upitao je oprežno tek kada su zidovi poslednjih kuća zaklonili i konja i jahača. – Ko je taj došljak?

Li je zagrlio svoju ženu.

– To je naš prijatelj – dobacio je sa ponosom.

– Zaista? Hm... prijateljstvo od tri časa? – podsmešljivo je primetio. – Jeste da je rasturio bandu, ali mi smo opet na istom. Otišao je, a mi smo prepušteni sami sebi.

– Možda je to najbolje – prokomentarisao je Marfi.

– Kako?

– Krajnje je vreme da sami nešto učinimo – kazao je mladić i pocrveneo. – Zar mislite da mi je bilo lako da zabodem one vile banditu u leđa? Nije... Ali, ako svi ponešto učinimo, stvari će

se promenuti. Niko nam ništa ne može, ako...

– Šta trabunjaš? – prekide ga trgovac nervozno. – Mi imamo porodice, domove, ugled... A šta ti imaš?

– Imam nju – odbvratila mladić zagrlivši Dženi.

Za to vreme prišli su im Harden, Loford i Enkrem. Ostali su neodlučno stajali ili se vukli za njima, ne znajući šta da preduzmu.

– Izgleda da ni vi ne znate kako se "vaš prijatelj" zove – vajkao se trgovac.

– Znamo da se zove Dok, Dok Holidej – odvratila je Dženi.

Braun se trže.

– Štaa? – povikao je izbečivši se. – Pa znate li vi uopšte ko vam je prijatelj? – upitao je tiho i nekako bojažljivo. – To je čuveni Dok Holidej, razumete? Slavni revolveraš i kockar! Lepog ste prijatelja našli! Pokeraša koji živi od varanja na kartama!

Li i Dženi se zgledaše. Ai samo tren kasnije, devojka je prkosno odgovorila:

– Pa šta! Čak i ako je to istina, bar je hrabar čovek i džentlmen! Zaštitio me je dok ste vi "časni i pošteni" građani gledali iz prikrajka! I šta je da je, svakako je bolji od vas!

– Hej, ali...

– Hajdemo, Li! – pozvala je Dženi svog mladog supruga, a onda se još jednom okrenula zaprepašćenom trgovcu:

– I ako još jednom kažete neku lošu reč o njemu, probošću vas vilama!

Dženiboj Braun je izvadio maramicu i obrisao čelo.

– Nebesa... – promrmljao je. – Ta bi bila u stanju to da učini!

– Zašto se bleđi? – upita ga bankar Harden prilazeći.

– Ništa... – promucalo je trgovac. – Stranac je otišao, a mi...

Bankar odmahnu rukom.

– Neka ga! Mi ćemo se već snaći... Dodite u banku da održimo sastanak! Nedostaje samo Klejburn.

Članovi gradskog odbora ćutke klimnuvše glavom i krenuše do prostorija banke da rešavaju sudbinu Gan Hila.

Ni sam ne znajući zašto, Dženiboj Braun je prećutao saznanje da im je pomogao legendarni kockar Dok Holidej. Možda zbog Dženine pretnje, a možda i zbog savesti koja se probudila tek kada mu je bacila u lice istinu o sopstvenom ponašanju.

Na samoj ulici je bilo tiho; ljudi su odvukli leševe razbojnika u mrtvačnicu i u gradu je zavladao mir bremenit sumornim slutnjama.

Niko nije rekao glasno, ali svi su u sebi postavljali isto pitanje:

Šta sledi? Koliko ih muka još čeka?

* * *

Blagajnici Hardenove banke ostali su pored ispražnjene kase čekajući kraj paklenog dana. Pucnji sa ulice ponovo su ih uplašili tako da nisu smeli da promole nos i vide šta se događa.

Ipak, čim su ugledali nasmejanog gazdu sa torbama u ruci, bilo im je jasno da se sve dobro završilo.

On ih je pozdravio sa osmehom i pljesnuo rukom po torbama.

– Banka opet radi – kazao je. – Uljudite se, otvorite šaltere i vrata, a ovo stavite natrag u kasu – dodao je i obratio se najstarijem, Berdu Hamersenu. – Imam važan sastanak, Berde! Ne puštaj nikoga u kabinet!

Upao je smešeci se, a za njim i ostali. Čim je zatvorio vrata za sobom, izvukao je iz ormarića bocu najboljeg viskija i sa zadovoljstvom sviha sipao u čaše.

– Da ne dužimo – kazao je pošto su otpili prvi gutljaj. – Kao što znate, Loun je mrtav. To je žalosno, jer je činjenica da je šerif bio sposoban i da je pošteno obavljao svoj posao. Ali, tu se sada ništa ne može. Veoma je nezgodno što u ovom trenutku Gan Hil nema čoveka zaduženog za red i mir.

Dočekalo ga je ćutanje.

Da bi odobrovoljio svoje prijatelje, Harden otvori kutiju sa cigarama i ponudi ih. Loford je uspeo da zgrabi dve i jednu munjevito strpa u džep.

Braun žmireći odmeri bankara.

– Čini se da već nešto imaš na umu?

– Pa.... tako nekako. Nadam se da se slažete da nam je potreban vešt i odlučan čovek da nas brani.

– Onaj stranac – upade mu u reč Braun – kao da je stvoren za to. Šteta što mu se nije ostajalo.

– Znam boljeg! – ubacio se Harden. – Zove se Deni Dover!

Pošto su ostali ćutali, on nastavi:

– Brz je, odličan strelac, nemilosrdan i pronicljiv – ubeđivao ih je prateći svaku reč podizanjem kažiprsta uvis. – Na-

ravno, treba mu dobro platiti i dati mu odrešene ruke!

– Plaćenik? – promrmljao je Enkrem, češkajući se po glavi.

– Svi smo mi plaćenici – dobaci bankar šireći ruke. – Ako znate nekog boljeg, recite! Ili pak da se svi naoružamo i stražarimo dok ne naiđu razbojnici. Hoćete li to?

– Harden je u pravu – složio se sedlar. – Bili smo spremni da prikačimo zvezdu ovom strancu koji je dvojicu ubio pred našim očima, iako o njemu ništa nismo znali. Dakle... Harden bar poznaje tog Døvera...

– Da glasamo? – predložio je bankar.

– Ne – dobacio je Braun. – Nije vreme za glasanje. Potrebni su nam "koltovi" koji će nas sačuvati. I to što pre – dodao je i okrenuo se prema vlasniku konjušnice.

– Šta ti kažeš na to, Farni?

– Što se mene tiče, potpuno sam uz vas. Samo...

– Samo...?

– Taj Deni Dover... neka dođe sam. Ako povede još nekoga, može mu pasti na pamet da zakon preokrene na svoju stranu.

Harden se namršti.

– Dođi će sam, obećavam.

– Kada?

– Možda još sutra.

– Kako... Pa telegraf ne radi. Kako ćete mu javiti? – raspitivao se trgovac.

Harden se pritvorno nasmeja.

– Ovaj... pretpostavio sam da ćete pristati, pa sam ga pozvao.

Ljudi se zgledaše, a bankar ponovo natoči viski.

– Za miran i bogat Gan Hil – nazdravio je podižući čašu.

Ostali su ga sledili bez reči.

* * *

Izgledao je jako visok, asketski građen, dugih ruku i prstiju. Prugasto odelo sa dugim sakoom i veoma uzanim pantalonama još više je pojačavalo utisak o neobično izraženoj mršavosti.

U levoj ruci je nosio kožnu putničku torbu, a u desnoj navlaku za pušku zakopčanu sa svih strana. "Mršavi" je preko bokova nosio opasač načičkan mecima, staru izlizanu futrolu iz koje je virila drška "kolta".

Lokomotiva je ispustila paru i za trenutak ga zaklonila ispred radoznalih očiju Kola Hardena, Majkla Loforda, Farnija Enkrama, Ralfa Klejborna i Dženiboj Brauna.

Kada se para razišla, njegova tanka usamljena prilika mirno je stajala na peronu.

– Izbor ti nije baš laskav, bankaru – dobacio zajedljivo Ralf Klejburn. On je stajao po strani, izdvojen od ostalih i sa urođenom sumnjičavošću primao sve ono što je bilo u vezi Kola Hardena.

– Nismo imali vremena da čekamo tvoj oporavak – primetio je bankar. – Uostalom, ne treba nam čovek za paradu, nego za akciju.

– Tako je – složi se Loford kratko.

U međuvremenu se novopridošli dugonja ipak pomerio.

Imao je izraženu vilicu i duboko usađene oči. Upali obrazi još više su isticali jagodične kosti, pa je izgledalo sa Deni Dover gladaže nedeljama.

– To je, dakle, on? – promrmlja Forni Enkrem.

– Deni! – viknu bankar i odmah zatim mršavi se okrete prema njemu.

Da mi je znati zbog čega sam oblačio svečano odelo, upitao se vlasnik konjušnice krenuvši za ostalima.

Došljak je svakoga odmerio svojim zlim zmijskim očima, mlitavo stegnuvši pružene ruke.

– I vi ste u odboru za doček? – upitao je Klejburna.

Ovaj nevoljno klimnu glavom.

– Mogu vam reći da mi se uopšte ne sviđate – kazao je.

Dover klimnu glavom kao da je čuo neku prijatnu vest.

– Vi ste bar iskreni, mister...

– Klejburn.

–.... mister Klejburne. Uбудuće ću to imati u vidu..

Rančer zadovoljno klimnu glavom, a besan pogled Kola Hardena bio je za njega najveće zadovoljstvo.

Bankareva kočija sa elegantnim Homerom čekala je iza stanične zgrade. Međutim, to nije napravilo veliki utisak na gosta.

– Više volim sedlo – kazao je kao odgovor na Hardenovu ruku pruženu prema sedištu dvoprega.

– Dobićete sve što vam treba – obećao je on. – Imate rezervisanu sobu u "Solomonu"... Odmorite se ako želite, pa ćemo kasnije da se dogovorimo.

Mršavi ga prekide nestrpljivim pokretom ruke.

– Odmarao sam se u vozu – kazao je i pružio mu torbu da je unese u kočije. Bankar je tako nešto nerado prihvatio osećajući da mu se Klejburn smejuji iza leđa. – Hoću da znam svoje obaveze i novac koji ću za to dobiti. A o ostalom ćemo kasnije...

Braun glavom pokaza prema bankaru.

– To će mister Harden u naše ime...

Dover uđe u kočiju više ih ni ne pogledavši.

Elmer Homer je ošinuo konje i veliki točkovi Hardenove kočije zakloparali su prašnjavom ulicom.

– On je ipak samo jedan... – dobaci Klejburn sumnjičavo. – Doduše.. i ova-ko sam mogao bi da nam zagorča život. Jeste li mu videli izraz lica? Sve mi se čini da taj neće praviti razliku između nas i bandita.

Neko vreme svi su ćutali, a onda Enkrem dobaci uz uzdah:

– Šta sada možemo, čovek je tu, zar ne?

– Valjda Harden zna šta radi – zaključio je Braun.

Ostali se ćutke složiše, a onda se razidoše bez reči.

* * *

Deni Dover stavi svoje duge noge na sto i mrzovoljno odbi ponuđeno piće.

– Cigare? – upita bankar prinoseći kutiju.

– Pređi na stvar, Kole – predloži revolveraš. – Nisi me ovde pozvao da se

šepurim po Gan Hilu, zar ne? Kaži mi šta imaš na umu.

Nalzili su se u Hardenovoj kući, u bankarevom prostranom, lepo uređenom kabinetu.

– Pretpostavljam da si još u formi, Deni?

Već sledećeg trenutka pred preneraženim bankarom sevnu sjajna cev "kolta". I pre nego što je stigao bilo šta da kaže, Dover je munjevito vratio oružje u futrolu.

– Do đavola... – promuca Harden preneraženo. – Dobro... de, ubedio si me.

Mršavko se zadovoljno isceri.

– Mislim da ti je za sada dosta. Sledeće dokazivanje biće stvarno, u slučaju istinske potrebe. Naravno, tada će nekoga odneti na groblje – promrmljao je i sumnjičavo odmerio svog sagovornika. – Ovde niko ne zna da se poznajemo?

Harden odmahnu glavom.

– Ne, niko i ne sluti. Ako se kojim slučajem nešto i sazna, već će biti kasno. Mi ćemo do tad završiti ono što smo naumili.

Revolveraš se promisekolji na stolicu.

– Znači, stvarno je u pitanju određen posao. Da, da, tako sam i mislio. Ipak me nisi pozvao samo da u ovom prokletom mestu održavam red i mir. Dakle, pokaži karte. O kakvom se poslu radi?

Bankar se nadmoćno osmehnu.

– U pitanju je nešto što će nam obojici doneti veliku lovu. Samo, prvo se moramo o svemu dogovoriti jer ćeš, u slučaju da pristaneš, morati malo da promeniš način života.

– Na šta ciljaš?

– Pre svega, moraš prekinuti sa svojim revolveraškim zanatom. To se ne uklapa u ličnost gradskog šerifa.

– Šerifa? Šta ti pada na pamet?

– Zašto, šta se čudiš? Pa ne bi bio ni prvi ni poslednji revolveraš koji je postao šerif. Naravno, za tako nešto ti je potrebna pomoć uticajnih ljudi kao što sam ja – zaključio je Harden samouvereno.

Dover slegnu ramenima.

– Hm... zavisi da li se isplati. A šta je drugi uslov?

– On je malo komplikovaniji, jer je povezan sa deobom dobiti. Ali, da skratim; drugi uslov je da izvesno vreme "pustiš korenje" u Gan Hilu.

– Zašto? Ne kažem da mi potucanje nije dosadilo, ali dugotrajan boravak u ovakvoj rupi može da bude strahovito dosadan. Dakle, ako već treba da se dosađujem, onda hoću da znam zašto.

Harden zapali cigaru i odbi gust dim.

– Zato što ova "rupa" može da te napravi bogatim, Deni. Grad, istina, ne buja kao gljiva posle kiše, ali tu ipak kruži dosta novca. Okolina je bogata i sve se to sliva ovamo. Treba samo biti dovoljno mudar i pokupiti lov koji nam se smeši.

Revolveraš je nepomično sedeo i zurio u vrhove svojih čizama na stolu.

– Ne sumnjam da si ti finansijska ajkula koja zna da proceni stvari, ali ne znam da li si mene dobro ocenio, drugar. Znaš, ja se više ne zadovoljavam malim iznosima. Shvatio sam da mi vreme izmiče i da moram da zgrabim nešto krupno da bih na miru doživeo starost. Dakle, o kojim parama se radi?

– O desetinama hiljada dolara, dragi moj, možda i o stotinama, ako računaš na duži rok – odvрати Harden likujući.

Deni Dover je nekoliko sekundi zapaljeno zurio u svog sagovornika. Zatim je lagano spustio noge sa stola i uneo se Hardenu u lice.

– Hej, ti upotrebljavaš krupne reči, bankaru! Znaj da ne volim kako se neko sa mnom šali na takav način!

– Nema tu nikakve šale – procedi ovaj držeći cigaru u zubima. – Dobro si čuo, a veruj da sam i ja sve dobro izračunao. Potrebno je samo žestoko oporezovati biznis u gradu i pola posla je gotovo. Naravno, ne javno nego tajno, to je valjda jasno. Kada to uradimo, doćepaćemo se i Klejburnovog rudnika. Svu dobit delimo na pola i garantujem da ćemo obojica biti više nego zadovoljni. Da li ti tako nešto odgovara?

– Hm... predlog je primamljiv i uklapa se u moje planove. Ali, kako da ga ostvarimo?

– Jednostavno. Ti si od danas gradski šerif sa punim ovlašćenjima. Dakle, nateraćеш sve koji se bave biznisom da ti daju "pristojan" procenat. Svakako, posao mora biti urađen u velikoj tajnosti, odnosno, niko ne sme ništa da sazna. Ako dođe do neke gužve, ja ću te štiti. Ali, jedno mora da bude jasno; igramo na sve ili ništa, a to znači da će biti i mrtvih glava! Jesi li spreman na taj rizik?

Deni Dover se prezrivo osmehnu.

– Tako nešto ne treba ni da me pitaš! Zar misliš da sam do sada bio puki amater?

– Ne, ne mislim na to. Ali, ljudi se menjaju, Doveru. Hm... ponekad prilično omekšaju i postanu puni obzira...

– To se meni neće desiti! – prekide ga ovaj energično. – Upozoravam da neću imati obzira čak ni prema tebi... i zato pazi šta radiš! Mi smo sada ortaci, ali neću oklevati da ti prosviram lobanju ako posumnjam da me u nečemu varaš! Rekao si da igramo na sve ili ništa, zar ne?

– Naravno – odvrati Harden, mada mu glas nije zvučao tako samouvereno kao maločas. Pogled i izraz lica njegovog novog saveznika malo su ga pokolebali. Bolje reći, zapitao se da li je možda pogrešio što je tako opasnu zver pustio s lanca. Ali, nazad se nije moglo. Da bi sproveo svoj plan i učutkao Brauna, Loforda, Nortona i Enkrema bio mu je neophodan bezobziran čovek Doverovog kova. Bar za sada, zaključio Harden, ali je tu svoju misao lukavo prikrio. Kada Deni završi posao naći će način kako da ga se otarasi.

Naravno, nije mu palo na pamet da njegov novi partner razmišlja na isti način. Ako mu je tako nešto i palo na um, to se nije moglo nazreti iz pomirljivog revolveraševog tona.

– Dobro – kazao je klimnuvši glavom. – Pošto smo se sporazumeli, reći ćeš mi gde da počnem.

– Kod "Solomona". To je kuća za zabavu Alise Manfred gde se kocka, izvođe se razne muzičke predstave i još mnogo toga. No, budi oprezan sa udovicom, jer poznaje dosta ljudi u gradu.

Deni izvi usne u prezriv osmeh.

– Ne brini, znam kako treba sa takvima. A sada mi daj tu zvezdu da sve bude legalno.

Harden se maši džepa i pruži Doveru metalnu zvezdu. Ovaj je ćutke uze i uzdignute glave napusti kuću, ostavljajući svoga domaćina u nedoumici da li je pogrešio što ga je doveo.

* * *

Alisa Manfred nije uspela da šarmira novog čuvara zakona.

Intimno, bio joj je sasvim odvratn, ali s obzirom da je novog šerifa trebalo nekako privezati za sebe i svoj hotel, pokušala je da ga raskravi ljubaznim osmehom i ponudom svog najboljeg viskija.

Međutim, Deniju Doveru je retko ko uspeo da se približi.

Druge večeri svoga boravka on je obišao glavnu salu, odmeravajući sve značkim okom. Naime, klavir je bio spreman za večernju predstavu, pozornica ukrašena novim zavesama i cvećem, u vazduhu lebdeo dobro poznati miris viskija i duvanskog dima, tihi žagor ranih posetilaca i atmosfera iščekivanja...

Deni Dover je odbio piće i ignorisao udovičine zavodničke osmehe.

Prava razbojnička njuška, pomislila je Alisa Manfred.

Debela matora podvodačica, zaključio je o njoj novopečeni šerif, a zatim polako spustio na šank veliki plakat.

– Ovo obesite ujutro, da svi vide – kazao je suvim, oporim glasom.

– Šta je to?

– Oglas o zabrani nošenja oružja u gradu – objasnio je hladno je odmeravajući.

– Ljudi će se teško navići na to, šerife – uzdahnula je.

– Hoće, naviknuće se! – odbrusio je oporim glasom od koga se Alisa Manfred neprijatno naježila.

Sledećih nekoliko minuta pijanista je zabavljao goste svirajući popularne melodije, a zatim su na pozornicu istrčale golišave devojke u crnim, mrežastim čarapama i kratkim suknjama od perja.

Vlasnica hotela se ponadala da će šest pari nogu bar malo odobrovoljiti Dovera. Međutim, na njegovom licu ništa se nije moglo primetiti.

– Verovatno nemate lepo mišljenje o meni? – upitao je muškarac iznenada.

Bila je toliko zbunjena da nije stigla da smisli prikladan odgovor.

– Da vam dokažem da se varate – postavio je mnogo tiše prišavši joj blizu – neću vas uhapsiti večeras. Ali, ako sutra vidim ovaj program, nadajte se zatvoru!

Udovica je gotovo prestala da diše. Znala je da je od ovakvog tipa sve mogla da očekuje, samo ne ovo!

– A zašto? – upitala je kreštavim glasom.

– Zato što širite nemoral – odvrati Dover mirno.

– Nemoral? – ponovila je sa osmehom. – Pa zar ne vidite da ljudi ovo vole? Gledajte ih kako uživaju! Zar su šest običnih igračica “nemoral”?

Međutim, Dover se nije dao zbuniti.

– Tako znači? A cure okolo? Šta su one?

– One su... više kao ukras – odvratila je žena.

– Ukras sa cenom od deset dolara za sat! – obrecnu se Dover. – Samo da znate da u zatvoru ima dovoljno mesta za sve.

– Čekajte! – kazala je uhvativši ga za rukav i pritom se osvrnula oko sebe.

– Možemo se nagoditi? – dodala je zaključivši da niko ne prisluškuje. – Kako bi bilo da zažmurite?

– Zavisi... – odvrati Dover gledajući po sali.

– Davaću vam izvesnu sumu – nastavila je udovica. – Šta kažete na sto dolara mesečno?

Deni Dover odmahnu rukom.

– Mogu vas uhapsiti za pokušaj podmićivanja predstavnika zakona – dobacio je nonšalantno. Naime, iako joj nije gledao u lice, znao je sa kakvim izrazom ga sluša. – Ali, zaboraviću tu uvredu – nastavio je ozbiljno – ako upestostručite iznos!

Rekavši to, bez reči se udaljio ostavivši zapanjenu udovicu da se pribere.

Išao je podignute glave, ni ne primećujući ljude koji su ga pozdravljali i sklanjali se da mu naprave prolaz. Onda je malo usporio korak zaustavivši pogled na jednom stolu za kojim su se kartala četvorica. Nekoliko posmatrača su se ćutke povukli da mu naprave mesto, ali im je on pokretom ruke dao znak da slobodno ostanu tamo gde su. Izvesno vreme nekako dremljivo je posmatrao igru kao da ga se to baš mnogo i ne tiče i kao da sve čini po dužnosti.

I zaista, igra je tekla dosta monotono kao i uvek kada su u pitanju mali ulozi. Ali, to je bila samo maska pošto je lisac Dover smišljao korake koji su trebali da mu donesu poene kod gradske javnosti i neutrališu eventualne prigovore na račun njegove moralne strogości. Kocka je, doduše, bila nerazdvojni deo života na Dalekom zapadu, ali su baš zato, naročito u toj sferi, moral i poštenje bili na visokoj ceni. Ništa nije izazivalo veću kaznu i prezir od varanja pa je i sam rešio da zaigra na tu kartu. Naime, sačekao je da jedan od kockara dobije sledeći ulog, a onda naredio čoveku da napusti grad, otvoreno ga proglašavajući varalicom. Dok se jadni čovek branio neprimetno je stavio među karte već unapred pripremljenog keca, pa zatim naredio jednom od posmatrača da pred svima prebroji špil.

Naravno, peti kec je pronađen i svi su zadivljeno gledali novog šerifa koji je ustao protiv varalice.

— A ne — dobacio je Dover igrajući do kraja svoju ulogu i obraćajući se tobožnjem "varalici" koji je želeo da ponesu novac osvojen u igri. — Taj novac je zaplenjen u dobrotvorne svrhe i ja ću ga predati velečasnom Lorensu. A ti se čisti iz grada i više se ne vraćaj!

I baš kada je "varalica" hteo da se suprotstavi i objasni da on nema nikakve veze sa prevarom, Dover munjevito izvuče revolver i uperi ga u zabezeknutog čoveka. I tako, shvativši da je vrag odneo šalu, on šmugnu ka izlazu srećan što je izvukao živu glavu..

U salunu zavlada tišina.

Na licima ljudi odražavala se smesa zbrkanih osećanja kao što su neverica, nedoumica i sumnja pošto baš niko nije video da se vara. Ipak, većina je bila spremna da prihvati šerifov sud, a činjenica koja je bila najvažnija je ta da su posle svih ovih događaja ljudi počeli da gledaju na čuvara zakona sa mnogo više respekta.

Što se tiče Deni Dovera, on je bio zadovoljan; naime, po pogledima ljudi shvatio je da ga se mnogi boje, a to mu je i bio cilj. Veoma raspoložen i sa osećanjem da je ostvario prve korake koji vode uspehu, pažljivo je prebrojao zaplenjen novac i stavio ga u džep. Dve stotine i sedam dolara! Šteta što će sve to morati da preda za izgradnju nove crkve, li i to je bio deo njegovog plana.

U stvari, morao je neutralisati deo negativne reakcije javnog mnjenja, jer udovica Manfred nije bila jedina koju je imao nameru da poseti te večeri...

I tako je, ispunjen likovanjem, izašao na ulicu praćen gnevnim pogledima vlasnice hotela "Solomon".

* * *

Vlasnik saluna "Beli konj" stanovao je na ivici grada, u jednoj malo većoj baraci koja nije odgovarala ni njegovom imetku ni ugledu. Jer, Ešli Kameron je bio konzervativan čovek koji nije želeo da menja stan u kome je živeo pre nego što je postao imućan. A to je postao dosta brzo, zahvaljujući nizu srećnih okolnosti. Najpre je vlasniku "Belog konja" spasao život zbog čega ga je ovaj uzeo za ortaka. Nešto kasnije, Ešlijev ortak

umro je od ujeda zmije koja je iznenada zalutala u njegov krevet. Naravno, niko nije mogao da ispita zvečarku kako je dospela baš u određenu sobu i stvar je ubrzo zaboravljena, a Ešli postao vlasnik unosnog posla.

Naravno, salun nije bio jedino mesto gde je ovaj "sposoban" čovek ogledao u poslu; bila je tu i prodaja nekretnina zajedno sa uspešnim organizovanjem rodeo takmičenja na kojima je upoznao "korisne i važne" ljude.

Sve u svemu, Ešli Kameron je bio vešt i imućan čovek, ali i osobenjak koji je svoje pravi imovno stanje sakrivao skromnim, gotovo cicijaškim načinom života.

Za to osobenjaštvo imao je izvesno opravdanje u fizičkom izgledu. Iako je imao pedeset, Ešli je izgledao bar deset godina stariji. Bio je ugojen do te mere da je, gegajući se ulicom, podsećao na bure presvučeno tkaninom. Debelo lice zaraslo u salo izgledalo je dobroćudno, ali je taj izgled bio varljiv; imao je zle zmijske oči, duboku boru između obrva i prolazeći ulicom, uglavnom izazivao podsmeh.

No, ništa od svega toga nije smetalo Kameronu da komunicira sa svetom, vodi poslove, organizuje trke i razne susrete, a jednom mesečno posećuje "dame" lakog morala koje su radile u hotelu "Solomon".

Ali, i pored toga, bio je osobenjak. Nikoga nije voleo osim Konsuele, velike bele mačke sa kojom je bio nerazdvojan. Naime, ova ljubimica spavala je sa njim na udobnom širokom ležaju, sa njom je razgovarao kao sa voljenom

osobom i poveravao joj se kao najboljem prijatelju. Jednom rečju, bila je to neobična veza između čoveka i životinje koju mogu da uspostave samo usamljeni ljudi prvenstveno okrenuti sebi, a ne svetu oko sebe.

Tako je i sada, debeljko sedeo u stolici za ljuljanje i sa nežnošću osmotrio mačku koja se protekla na postelji i mjauknula, što je bio znak da je vreme za večeru. Ešli je dahćući ustao, a vesela životinja je počela da mu se umiljava oko nogu. Iako ga je to stajalo napora, debeljko je čučnuo, uzeo je u naručje, a drugom rukom dohvatio bokal sa mlekom iz frižidera. I taman kada se okrenuo da uzme zdelu za mačku, napolju su se začuli koraci. Odmah zatim neko je snažno pokucao na vrata.

Ešli Kameron za tren zastade u čudu. Ipak, pošao je prema ulazu pitajući se ko bi to mogao biti... U to doba niko mu nije dolazio, ali nikoga se nije ni bojao. Mirno je otvorio vrata i svetlost petrolejke osvetlila je avetinjasko lice Denija Dovera.

– Mister Ešli Kameron? – zapitao je muklo.

Videvši izraz tog ružnog lisičijeg lica, debeljko se trže. No, šerifska zvezda na grudima odmah ga je umirila.

– Ja sam – kazao je. – Čime mogu da vas...

– Ja sam novi šerif – predstavio se ovaj i ušao, sagnuvši glavu da ne bi udario u dovratnik.

– Čuo sam da imamo novog šerifa, ali nisam imao zadovoljstvo da...

– Treba da razgovaramo – prekinuo ga je Deni i spustio se u prvu stolicu.

– Sedite i vi pošto će razgovor potrajati.

Ešli je dahćući seo u stolicu i spustio Konsuelu na pod. Mačka je odmah počela da mu se mazi oko nogu, a debeljko podiže glavu i upitno pogleda gosta.

– Svaraćao sam večeras u vaš salun, mister Kameron – započe šerif namešteno umornim glasom – i mogu vam reći da nisam zadovoljan onim što sam tamo video.

– Kako... zašto? – upita ovaj oprežno.

– Biću kratak. Dakle, vaš barmen toči loš viski pod etiketom skupog i dobrog pića. To je prevara i dobro znate da su takve stvari kažnjive.

– Ali... to nije tačno. Viski je dobar i...

– Znači, vi tvrdite da ja lažem? – procedi Dover kroz zube. – Pazite, ovim učinjenom krivičnom delu dodajete još jedno, a to je vređanje predstavnika zakona. Vi me, na žalost, ne poznajete, ali kažem vam da radi svoje lične reputacije tako nešto neću dopustiti.

Debeljko je zatreptao i zbunjeno spustio ruku ne bili napipao mačku koja mu se vrzmala oko nogu. Po treptanju njegovih sitnih očiju videlo se da razmišlja kakav stav da zauzme. Ali, Deni Dover mu nije ostavio vremena da donese bilo kakvu odluku. Naime, tobožnji šerif nastavio je da priča, polako naglašavajući reč po reč.

– Prodajući falsifikovani viski, vi ostvarujete veliku zaradu, mister Kameron.

– Ja sam častan građanin i plaćam sve takse...

– Ne i na ekstra dobit. Neću sada da govorim o vašim drugim delatnostima koje će takođe doći na red. Prema tome, vi ste kriminalac i dužnost bi mi bila da vas uhapsim i zatvorim vam lokal.

– Ali.... to je... to je nemoguće., – promucio je Kameron. – Nikada do sada nisam bio u sukobu sa zakonom. Ja ću...

– Ništa vi nećete, osim da slušate i radite šta vam se kaže. A ja vam kažem da polovinu zarade koju ostvarite od saluna kao i polovinu od ostalih poslova predate meni. To je kazna za vašu nesavesnost i gramzivost.

No, debeljko se nije predavao. Shvativši da pred sobom u liku predstavnika zakona ima izuzetno opasnog čoveka, on povika:

– Pa to je ucena! – uskliknuo je i prihvatio mačku koja mu je istoga trenutka skočila u krilo. – Žaliću se gradskom odboru. Ovo vam neće proći tako lako kao što mislite. Ja imam prijatelje koji će...

Na Denverovom licu blesnu grč gneva i prezira.

– Kakav gradski odbor? – upita prigušenim glasom. – Zar ozbiljno mislite da će mi neko stati na put?

Zatvorenih očiju, Ešli Kameron odlučno klimnu glavom. Samopouzdanje mu se počelo vraćati i osećao se mnogo sigurnijim.

No, tada se desilo nešto sasvim neverovatno.

Naime, Deni Dover se lukavo osmehnuo, munjevito istrgao Konsuelu iz Kameronovih ruku i stegao je za vrat. Što se mačke tiče, ona se bespomoćno

koprčala zadnjim nogama pokušavajući da pronađe neki oslonac. Međutim, šerif ju je čvrsto držao.

Debeljko je prebledeo kao kreč: otvorio je usta da nešto kaže, ali ona su se samo bezglasno micala. Njegovo punačko, sada ukočeno lice otkrivalo je zaprepašćenje i užas. Shvativši u momentu da je njegova Konsuela u smrtnoj opasnosti, on počeo da se trese od straha.

– Nemojte, molim vas... Nemojte da je povredite!

– Gle, sada moliš? A ako je udavim? Zar ne vidiš da mogu da je udavim bez obzira na sve gradske odbore ovog sveta? A isto tako ću zadaviti i tebe ako samo pisneš nekome o ovom razgovoru, odnosno, ako ne budeš izvršavao ono što sam od tebe tražio! Da li ti je to jasno ili treba još jednom da pokažem da ozbiljno mislim?

– Ne, nemojte... Učiniću sve što kažete i neću nikome ništa reći... Kunem se, zaista!

Dover sa gađenjem olabavi prste i Konsuela se praćaknula u vazduhu, a zatim dočekala na noge. Kameron je pružio ruke prema njoj, ali prestrašena životinja je pobegla kao podivljala.

Šerif je mrgodno pogledao debeljka.

– U roku od dva dana očekujem da mi doneseš moj deo za proteklu sedmicu! I zapamtu: pedeset procenata dobiti! A onda obračun svake nedelje! I pazi, ne volim zakašnjenja i strogo kažnjavam prevarante! Pa... biznis je biznis, zar ne? Mislim da bar ti to dobro znaš!

Rekavši to, okrenuo se i zalupio vrata za sobom. Sve je utihnulo, a pri

svetlosti petrolejke Konsueline oči su sijale čudno, gotovo vampirski.

Ešli Kameron je duboko uzdahnio i strovalio se u stolicu za ljuljanje. Sada mu više nije bilo do hranjenja mačke.

Za to vreme Deni Dover se lagano udaljavao ulicom. Sve je ispalo mnogo jednostavnije nego što je očekivao. Uhvatio je dve krupne muve u mrežu tako da će prvi plodovi ovog drskog poduhvata početi uskoro da pristižu. Sledećih dana biće još takvih "poduhvata" i tako po malo, sve dok ceo Gan Hil ne bude u njegovoj šaci.

A kada se to ostvari, Harden mu više neće trebati. Već će naći način da ga se reši, zaključio je i podrugljiv osmeh mu zaigrao oko usana.

Novi šerif je za trenutak zastao, a onda pošao prema kući velečasnog Lorensa. Trebalo je da mu preda zaplenjenih dve stotine i sedam dolara. Ko zna, možda će mu u danima koji dolaze, njegova pomoć biti potrebna.

* * *

Vraćajući se u svoj hotel posle posete ocu Lorensu, Deni Dover je zaključio da je povukao dobar potez. Činilo mu se da je delimičnom zabranom nošenja oružja, zavođenjem strožijeg režima u kući za zabavu Alise Manfred i konfiskacijom novca za izgradnju nove crkve, uspeo da pridobije oca Lorensa koga će iskoristiti kao važnog regulatora javnog mnjenja. S obzirom na krajnji cilj koji mu se uobličavao u glavi, to je moglo biti od velikog značaja.

Bilo je to veče posle uspešno završenog dana, veče koje mu je posebno godilo. Blagi noćni povetarac odagnao je dnevnu žegu i prijatna noć mamila je na uživanje. Deni Dover je zaključio da može da se časti pićem i ugledavši u blizini natpis "salun", energično se uputio ka njemu. Raskrilo je vratnice "Slomljene potkovice" i ušao u potpuno praznu odaju. Bilo je već kasno, gosti su se davno razišli kućama. Već je hteo da ode, a onda mu se učinilo da iz susedne prostorije koja je morala biti kuhinja, čuje neke prigušene glasove. Trenutak kasnije vrata u uglu iza šanka su se otvorila i na njima se pojavila lepa plavuša.

Dover je pre toga video Dženi Hart, ali nije znao ko je i kako se zove, a još manje da devojka pere posuđe i pokatkad poslužuje u "Slomljenoj potkovici". Zbog toga se iznenadio kada je iza šanka ugledao istu žensku osobu koja mu je pre toga već "zapela" za oko. Istoga trena pomislio je da bi mu, pored čašice viskija, prijao i zagrljaj ovako privlačne plavuše. Dok mu je prilazila, požudno ju je gutao pogledom.

– Čime mogu da vas uslužim, šerife? Kasno je i već smo zatvorili, ali vi ste izuzetak i...

– Naravno, lutkice i zato mi naspi jedan viski – odvratio je Deni Dover naginjući se preko šanka prema mladoj ženi čije su ga obline neodoljivo privlačile.

Ona mu je ćutke napunila čašu i brzo se izgubila iza drvenih vrata.

Za to vreme, Deni Dover je ispio piće u velikom gutljaju i sa uživanjem konstatovao kako mu se prijatna toplina

razliva telom. Zato je nekoliko puta kucnuo čašom o šank i devojka se opet pojavila.

– Još jednu – rekao je kratko.

Poslušala ga je bez reči, ali kada je pokušala da se udalji, Deni je hitro ispružio ruku i uhvatio je za podlakticu.

– Čekaj, kuda žuruš? – upitao je odmeravajući je požudnim, zamućenim pogledom.

– Kasno je i moram da završim posao – odvratila je Dženi pokušavajući da izvuče ruku.

No, šerif je nije puštao: čvrsto je držao i posmatrao zažarenim očima pokušavajući da obiđe tezgu i uđe u prostor iza šanka. Devojka se ćutke otimala ne želeći da pravi buku, a Dover je to shvatio kao lažno protivljenje, ubeđen da će će plavokosa veoma brzo popustiti. Njegov um pomućen alkoholom nije video stvari onakve kakve jesu, nego onakvima kakve je on želeo da budu. Snažno je privukao Dženi trudeći se da joj dohvati usne, a onda...

Onda se na kuhinjskim vratima pojavio Li Marfi. Ugledavši prizor, zastao je kao skamenjen, ali se već sledećeg trenutka ljutito krenuo prema šerifu.

Opaki revolveraš ne bi bio ono što jeste kada bi dozvolio da ga uplaši goloruki mladić. Odmah je odgurnuo Dženi i munjevitom brzinom izvukao revolver. Devojka je kratko vrisnula, ali njena reakcija ne bi spasila Lija da je novopečeni šerif želeo da puca. No, on je u magnovenju shvatio da ipak ne sme ubiti nenaoružanog čoveka i cev

njegovog kolta spustila se zatim na mladićevu glavu.

Li se bez glasa srušio na zemlju kao pogođen gromom.

– Šta ste to učinili? – povika devojkica bacivši se na kolena pored mladića kome je iz posekotine na glavi liptala krv. – Zlikovče!

– To će ga naučiti da drugi put ne diže ruku na mene – progundā Dover ljutito.

– I tebe ću naučiti da se ne koprcáš bez potrebe, da znaš! – dobacio je gnevno.

– A ovaj neka drugi put ne gura nos tamo gde ne treba i biće mnogo bolje

– dodao je vraćajući revolver u futrolu. Zatim je pružio ruku da dohvati viski i devojkica se instinktivno trgla.

– A ti mi se sledeći put nećeš izvući – procedio je popivši čašu naiskap i energičnim korakom izašao u noć.

Devojkica je ostala sama sa povređenim Lijem, ophrvana sumornim i crnim slutnjama.

* * *

Ars Benton je održao reč. Vraćao se u Gan Hil sa osvetničkom željom i pratnjom sedam pustahija. Blizu grada ga je primetio neki dečak koji je pecao u nekoj polupresahloj bari pored puta.

Mališan je našao Denija Dovera u šerifskoj kancelariji dok je slušao besomučnu viku ogladnelog i ranjenog Stipa Kendena. Naime, zavoji na banditovom telu bili su prljavi i u dronjcima, a lice zaraslo u bradu kao da se pretvorilo u ogromne, izgladnele oči. Poslednji put je jeo pre dva dana: otađa ga je šerif mučio pitanjima o Arsu,

njegovim osobinama i manama, njegovim prijateljima i budućim namerama...

Zatim je dobio groznicu, tražio lekara, vikao i plakao. No, za sve to “dobio” je samo podsmešljiv osmeh novog šerifa Gan Hila.

Najzad je klonuo i zapao u apatiju. Živnuo je tek kada je ušao mališan i povikao:

– Šerife, dolaze neki jahači!

Dover se nije mnogo uzbudio.

– Možda znaš i kako izgledaju? – dobacio je, motreći Kendenovo lice koje je iznenada sinulo.

– Jedan je već bio ovde... pre vas! – dobacio je mališan. – On jaše napred.

– Ars! – povika Kenden, radosno poskočivši sa ležaja.

Deni Dover se okrete prema banditu.

– Njega neću dovesti da ti pravi društvo – isceri se. – Tom tipu sam već odredio mestu na groblju.

Posle tih reči mirno je izašao, ostavljajući iza rešetaka razdraženog Stipa Kendena. Bez žurbe je otišao do svoje hotelske sobe, doneo navlaku za pušku, pažljivo je otkopčao i lagano pospremio po stolu.

Napolju su se čuli uzbuđeni povici, trčanje ljudi i bat konja. Nešto kasnije, na ulazu se pojavio usplahireni bankar.

– Jesi li čuo? – zapitao je još sa vrata. – Oni dolaze – dodao je preplašeno i šerif tek tada shvati koliko je živo sećanje na upad Bentona i njegovih ljudi.

– Čuo sam – odvratio je Dover mirno.

Harden je zurio u specijalni dvogled koji je njegov partner namestio na puš-

ku. Bio je ručno izrađen i, nesumnjivo, veoma koristan za strelca izdaleka.

– Nameravaš li sam protiv njih? – upita Harden nervozno.

– Sam protiv jednog – suvo je odvratio Dover. – Onda neka biraju šta će, nazad ili napred...

Bankar sumnjičavo zavrte glavom.

– Kada sam te pozvao nisam računao na to da se sam suočiš sa Bentonom. Ipak mislim da nisi dorastao celoj bandi.

Revolveraš ga hladno odmeri.

– Kazao sam ti da idem protiv jednog, a za njega ću biti dovoljan – kazao je, uzeo oružje i bez reči izašao na ulicu koja je blještala na podnevnom suncu.

Sve oči su bile uprte u njega.

Naime, činilo se kao da se ceo grad slegao da posmatra predstavu u kojoj je njihov šerif trebalo da se suprotstavi bandi Arsa Bentona.

Dover je zaobišao hotel i stražnjim, rezervnim stepeništem počeo da se penje prema krovu. Svi su ga jasno videli kako stoji onako visok i mršav i sasvim lagano podiže pušku ka obrazu.

Nije prošlo mnogo, a na početku ulice pojavila se grupa jahača. Hladnokrvni Dover tek tada je pogledao kroz dvogled i veoma lako prepoznao Arsa Bentona: bio je proćelav, neobrijan, u crnoj košulji i sa belom maramom oko vrata.

Dover je sačekao još malo.

Jahači su se zaustavili tek kada su pred sobom imali ulicu kao na dlanu: bila je pusta, dopola pokrivena senkama koje su "bacale" kuće sa desne

strane. Nekoliko nerasedlanih konja nalazilo se pred "Potkovicom".

Benton je podigao ruku kako bi izdao naređenje za galop.

Tada je Dover pritisnuo obarač.

Bio je precizan i vođa napadača se zaneo, pogođen tačno u srce. Samo za trenutak je otvorio oči pune iznenađenja i očaja, a onda se strmoglavio u prašinu.

Više se nije ni pomerio.

Ostali jahači počeli su da gestikuliraju, umirujući konje pod sobom. Dole na zemlji, ležao je Ars Benton koji je konačno završio svoj zločinački put, ustreljen od ruke isto tako okorelog ubice.

Deni Dover je odabrao još jednog i opalio.

Začuo se novi jauk, novi pad, a onda... ljudima je bilo dosta.

Ostavši bez vođe i jednog od svojih, ispred grada o kome su tako malo znali, počeli su da okreću konje. Izgleda da su došli do zaključka da im se tamo sprema klopka i da ne bi bilo dobro ponovo se izlagati sakrivenom, ali očigledno opasnom strelcu.

Zato su okrenuli konje i prekrive ni oblakom prašine, brzo se udaljili u pravcu iz kojeg su došli. Uskoro su samo pramenovi prašine koji su se polako gubili u vazduhu svedočili da su se tu nalazili Arsovi pajtaši skupljeni pod njegovu zastavu lepim obećanjima. Sada je bio mrtav i više mu nisu verovali.

Dover se uspravio i sa krova hotela "Solomon" doviknuo građanima:

– Prenesite leševe u mrtvačnicu! I neka niko ništa ne dira. Ja ću doći da ih lično pregledam!

Pola sata kasnije šerif je stajao pored leša Arsa Bentona opruženog na dugačkom stolu u kapeli. Na pomoćnom stočiću nalazili su se uobičajeni predmeti koje svaki čovek na Zapadu nosi sa sobom: revolver, duvankesa, kutija palidrvaca, perorez, kožni novčanik sa nekoliko novčanica i nekoliko izbledelih fotografija koje su verovatno predstavljale Bentona u mladosti. No, Dover nije obraćao pažnju na te sitnice. Bio je zaokupljen komadom papira ispisnog rukom i potpisanog istim rukopisom. Bio je to dokument o kupoprodaji rudnika zlata, a kao prodavac bio je potpisan niko drugi do Ralf Klejburn.

– Gle, gle! – zadovoljno promrmlja šerif. – Čekaj samo dok Harden ponovo ovo vidi! Čini mi se da će to umnogome uprostiti naše planove. Sve što je sada potrebno je da mister Klejburn nestane sa lica zemlje i imalac ovog papira lako će postati vlasnik zlatnog rudnika – zaključio je pritajeno se smejući. – A to ću biti ja, jer Harden verovatno neće imati drugog izbora nego da se složi sa svim...

* * *

Sa prozora svoje kancelarije u zgradi gradskog zstvora, Deni Dover je posmatrao rumeni odsjaj zalazećeg sunca na fasadama zgrada u glavnoj ulici. Već skoro pola sata pratio je senke koje su sa spuštanjem sunca ka horizontu postajale sve duže i razmišljao

o događajima i utiscima nagomilanim prethodnog, veoma burnog dana. Kako su minuti odmicali i sa njima svi fragmenti događaja dobijali svoje pravo mesto, u njemu se sve više učvršćivalo uverenje da ovaj grad u koji je dospeo sasvim slučajno nije bezvredna "rupa" kako je u početku mislio, već mesto u kome se može lepo živeti.

Tome je, između ostalog, doprineo i današnji razgovor sa Hardenom. Bankaru se, očito, nije dopadalo što je morao da prihvati manji udeo dobiti u Klejburnovom rudniku, ali kako je to zbog značajnije Doverove uloge u ovom poslu bilo opravdano, progutao je "pilu" uz malo gundanja.

U stvari, gundao je više zbog toga što je u izmenjenim udelima nazirao promenu Doverovog ponašanja i opasnost temeljnije izmene njihovog odnosa zavisno od odnosa snaga. No, verovao je da do toga bar u dogledno vreme neće doći, jer su jedan drugome bili potrebni, naročito Harden Doveru zbog šaputanja da je novi šerif za svoj račun oporezivao neke biznismene u gradu, a naročito udovicu Manfred. Uz pomoć oca Lorensa, Herden je učinio sve da se ta govorkanja odbace kao neistina i tako je novi šerif ostao čist, častan i pošten. A baš toga dana, pre razgovora sa bankarom, Doveru su u ruke počeli da padaju prvi plodovi lukavo izvedene ucene i on je, gledajući sa prozora ružičasti odsjaj sunca na nebu, osetio prijatnu toplinu pri šuškanju novčanica koje je dobio od Alise Manfred i Ešlija Kameron.

A to je bio tek početak!

Posle njih na red će doći i drugi i to samo oni koji se bave krupnim biznisom. Kada se posao uhoda i drugi će morati da plate svoj deo, naročito bogati rančeri iz okoline. Izuzetak je bio Ralf Klejburn za koga je predviđen poseban tretman. Naime, on će svoje bogatstvo morati da plati životom.

Taj deo plana predstavljao je najveći problem. U stvari, Klejburn je morao da nestane, ali tako da to ne izazove ničiju sumnju. Otvoreno ubistvo nije dolazilo u obzir, a ni ubistvo iz zasede ne bi imalo povoljan efekat, jer bi sumnje odmah okrenule prema onome ko bi iz toga izvukao najveću korist: prema novom vlasniku rudnika, odnosno prema njemu. Bez obzira na trenutno stanje stvari, ugled bankara Hardena i šerifov autoritet, Dover to nije smeo da dopusti. Uzimanje procenta od bogatih salunera bilo je jedno, a ubistvo nešto sasvim drugo. Jer, ljudi još nisu bili toliko zaplašeni da progutaju svaku sumnjivu besmislicu. Ali, smisliće već nešto u mesecima koji dolaze i stotine hiljada dolara sliće se u njihove džepove. Za nekoliko godina biće truli bogataš i moći će sebi da priušti sve što poželi. Možda čak ode i na Istok i tamo živi kao jedan od onih bogatih rentijera sa zlatnim časovnikom koji viri iz svilenog prsluka. A uz to i puno lepih žena, možda čak i neka plava i lepa kao Dženi Hart. Eh, što će to biti život!

Pri pomisli na tu lepu i energičnu devojku telom mu prođoše prijatni trnci. U trenutku je osetio da je spreman na sve da bi se dočepao te mlade žene,

ali... U svim planovima smetao mu je njen novopečeni muž.

Naravno, Deni Dover nije sumnjao da će se kasnije, kada postane bogat, stav mlade žene izmeniti, pošto nije poznavao nijednu koja je mogla da odoli novcu i bogatstvu. No, nevolja je bila u tome što nije želeo da čeka. S druge strane, znao je da je mogao dobiti bilo koju od devojka Alise Manfred, jer bi matora lisica dala sve od sebe da mu ugodu. Ali, on je želeo baš Dženi. A da bi došao do nje, morao je zgaziti njenog muža. Dakle, taj mladi glupak dobiće i nešto više od običnog udarca revolverom po glavi, ako se ne opameti.

Pogled mu se zadržao na širokim dvokrilnim vratima gradske štale na kraju glavne ulice. Jedan konjanik se približavao i zastao pred otvorenim vratima, a zatim sjahao i uveo konja unutra. Nekoliko minuta kasnije izašao je iz štale i uputio se ka gradskoj većnici.

Bio je to Ralf Klejburn, vlasnik rudnika zlata, čovek koga je trebalo ukloniti.

Dover je žmirnuo duboko uvučenim, usijanim očima. Konture paklenog plana počele su se uobličavati u njegovom đavoljem umu. Možda mu sudbina pruža šansu da jednim udarcem postigne dva cilja? Sednica gradskog veća trajaće do duboko u noć i Klejburn će morati da se vrati kući po mraku. A u tami se svašta može desiti... da niko ne vidi.

Zadovoljno se smešeci, Dover je bolje namestio opasač sa revolverom i izišao na ulicu. Bilo je vreme za prvi obilazak grada. Kada je obišao krug, šerif se

vratio do svoje kancelarije i u dvorištu uzjahao konja koji ga je tamo čekao.

Niko ga nije video kada je napustio Gan Hil.

* * *

Bledunjavi mesec plovio je tamnim nebom, prekrivajući srebrnastim pokrovom ravnu preriju. Daleko iza uzvišenja obraslog kržljivom šumom odjeknuo je urlik kojota, a onda se sve ponovo smirilo. Jer, sve što se micalo odavno je potražilo mesto gde će počinuti.

Sve je spavalo osim konjanika koji je stajao nepomičan i čekao, poput oprezne i noću uvek budne sove.

Njegov konj je nemirno zakopao prednjim kopitom i frknuo, dok se gospodar prenuo i oslušnuo. Iz daljine se čuo topot kopita, najpre sasvim tih, a onda jači, razgovetniji... Konjanik izvi glavu da bi bolje čuo, a oči mu blesnuše: topot konja u trku sada se čuo sasvim razgovetno.

Topot jednog konja!

Minut ili dva kasnije, na avetinjski praznoj srebrnastoj preriji ukazao se beličast oblačić prašine, a zatim i jasna silueta jednog konjanika. Čovek u zasedi je zažmirio i neko vreme netremice zurio u jahača koji se brzo približavao. Kada je prepoznao, zadovoljno se osmehnuo.

Bio je to Ralf Klejburn.

Kada je rančer bio udaljen oko stotina metara čovek je izašao iz senke i poterao konja tačno pred njega. Istoga momenta ovaj je trgao uzde i njegov konj je usporio trk, a onda prešao u la-

gani hod. I ma koliko da je ovaj susret usred noći bio neočekivan i bremenit opasnošću, Klejburn nije želeo da ispadne kukavica. Lagano je nastavio napred i došavši još bliže, zastao. No, odmah potom je prepoznao čovreka koji ga je presreo.

– Hej, pa to je šerif Dover! – uzviknuo je sa olakšanjem, jer ma koliko da nije simpatisao čuvara zakona, ipak je u pitanju bio neko ko ga je poznavao. – Otkud vi napolju u ovo doba?

– Ljudi se mnogo puta nalaze tamo gde im se i ne nadate, mister Klejburne – rekao je Dover i poterao konja bliže rančeru. – Dugo ste se zadržali u gradskom veću, zar ne? Pretpostavljam da ste raspravljali o važnim stvarima?

– Važnijim nego što mislite – primetio je Klejburn zlorado.

– Zaista. A o čemu to?

– O vama, šerife, o vama. Ne znam šta to koči ljude da ne vide vaše pravo lice, ali većina je još neodlučna. Ne veruju da su priče o vama istinite. A Harden vas uporno brani. Ne znam kakve su veze između vas dvojice, ali znam da ste obojica lupeži.

Dover se pomerio u sedlu i priterao konja korak bliže.

– Zar zaista tako mislite? – upitao je glumeći naivnost.

– Mene nećete prevariti, šerife, ja nisam velečasni Lorens koji je naseo vašim trikovima. Ne, bogami, nikako. Ali, otkriću šta smerate, časna reč!

– Ništa ti nećeš otkriti... – procedio je Dover kroz stisnute zube i priteravši konja još korak bliže, svom snagom zamahnuo vilama za seno. Oštri vrhovi

blesnuli su na mesečini i uz tup udar zarili se u Klejburnova prsa. Rančer je kratko prigušeno kriknuo i pokušao da se zaštiti rukom. Međutim, Dover je energično izvukao vile i ponovo ih svom snagom snažno zario u Klejburnovo telo. Rančer je iskolačio oči i kratko zakrkljao. Krv je briznula iz svih uboda i on se kao vreća peska samo prevrnuo sa konja.

Dover je sjahao, mirno mu prišao i brzim veštim pokretom mu izvukao novčanik koji je tutnuo u svoj džep. Pošto se uverio da je rančer mrtav, izbrisao je tragove svoga konja i tako se, pažljivo i oprezno, udaljio sa mesta zločina. Stigavši na kamenito tle, popeo se u sedlo i pojahao prema gradu.

Ponovo se začuo udaljeni urlik kojota, a onda je sve utonulo u miran i spokojan noćni san.

* * *

Šuškanje slame uplašilo je goluba i on je prhnuo sa ograde štalske pregrade na koju je sleteo u potrazi za hranom.

– Iš, glupa ptico! – mahnulo je rukom Li Marfi izlazeći iza pregrade i noseći na ramenu balu sena. – Ne znam gde su mi druge vile – dodao je obraćajući se nekome.

– Sigurno si ih negde zatrpao i naći ćeš ih kasnije – odjeknuo je zvonak glas Dženi Hart. – Šta si rekao? Hoćeš li da u subotu idemo na igranku?

Li za trenutak zastade.

– Znaš da bih to želeo, ali subota je dan kada imam najviše posla, naročito

uveče. Hm... najviše napojnica dobijem subotom kada su ljudi podnapiti i veseli. A i sama znaš da nam je novac sada najviše potreban.

– Znam – odvрати ona snuždeno i zabaci kosu rukom. – A jesi li video ono malopre...?

– Misliš na Klejburna?

– Da, na njega. Bože, ko je mogao da ga ubije? I to onako surovo?

– Pojma nemam. Izgleda zaista čudno, kao da ga je neko izbo vilama... Hej, sada mi je palo na pamet da meni nedostaju jedne... Da nije nekim slučajem..?

Začutao je pošto se baš tada na ulici začuo žagor. Li je provirio kroz otvorena vrata i zbunjeno pogledao Dženi. Ona mu brzo priđe i ugleda grupu ljudi predvođenih šerifom Doverom koja se približavala brzim korakom. Posle nekoliko trenutaka oni su se zaustavili na vratima štale i Dženi je, pored šerifa, među njima prepoznala i dvojicu kauboja koji su malo ranije doneli u grad Klejburnov leš.

Tek što su zastali, napred je iskoračio Dover i uperio revolver u Lija.

– Ruke uvis! Uhapšen si! – povikao je važno.

Mladić se iskreno zabezeknu, a onda pogleda u ostale ljude, pa u Dženi kao da njih moli za pomoć. Videlo se da hoće nešto da kaže, ali je bio toliko zaprepašćen da nije mogao da izusti ni reč.

– Kada sam video kako je ubijen odmah sam znao ko je to učinio – dobacio je Dover. – Dakle, gde su vile kojima si to učinio? – upitao je, a pošto je mladić

i dalje ćutao, besno je naredio: – Pre-
tresite štalu! Prevrnite seno, jer sam
ubeđen da ćemo baš tu naći ono što
nam nedostaje! Samo pažljivo...

Dok je on držao Lija na oku, ljudi su
počeli da prevrću seno i slamu u bok-
sovima. Posle samo nekoliko minuta
jedan kauboj je kliknuo:

– Evo ih!

Odmah zatim pojavio se noseći vile
čiji su šiljci bili umrljani krvlju. Bilo je
očigledno da je neko pokušao da ih oči-
sti, ali mu to nije pošlo za rukom.

Dover uze vile i pobedonosno pogle-
da u Lija.

– Tako dakle? Jednom si pomoću ovo-
ga postao heroj, pa si hteo da nastaviš!
E, videćeš da to nije isto! Terenski su-
dija će reći svoje, ali sve mi se čini da
ćeš omastiti konopac, momče.

Li je tek tada bio sposoban da govo-
ri.

– Ali to nije istina! – pobunio se. –
Kunem se da nikoga nisam ubio!

Dženi je proskočila da ga zagrli, ali ju
je Dover grubo zadržao.

– Dalje od njega, curo! On je sada
uhapšenik!

Baš tada je neko opet povikao i drugi
kauboj je istrčao iz boksa sa novčani-
kom podignutim iznad glave.

– Evo gazdinog novčanika! – saopštio
je rijumfalno.

– Daj ga ovamo! – povikao je šerif,
hitro zgrabivši novčanik koji mu je čo-
vek pružio. Zatim je prstima jedne ruke
lagano otvorio pregradu i pažljivo pre-
brojao novac.

– Četiri stotine dolara, ha? Lepa svo-
tica, dragi moj – dodao je zlurado se

smešeci. – Znam da ti je posle ženidbe
novac itekako potreban, ali nisi zato
morao da ubiješ nedužnog čoveka. A
sada, napred! – naredio je strogo i po-
kretom revolvera pokazao mladiću da
mora da ide ispred njega. – Sačekaćeš
suđenje u zatvoru, a ja... Pa, postaraću
se da ti se zločin ne isplati.

Kao ošamućen, Li je krenuo napred,
a za njim se uputila cela grupa. Dover
se za tren okrenuo i još jednom odme-
rio Dženi.

U tom pogledu punom likovanja de-
vojka nije videla ništa dobro.

Izbezumljena od očajanja, pokrila je
lice šakama i zaplakala.

* * *

Već treći dan Dok Holidej je u Salini
igrao poker. Salun "Ruža Kanzasa" pre
je ličio na pušnicu nego na krčmu u ko-
joj ljudi provode večeri.

Iako su ga u tom gradu mnogi pozna-
vali, ipak je za njih bio stranac koji je
poker igrao isto tako dobro kao što je
vladao svojim "koltovima".

Za kockaraskim stolom sedela su
samo dvojica: Holidej i Čarli Anastazio.
Naravno, tu je bilo prisutno i dvadese-
tak besposlenih, dokonih kibicera koji
ovakvoj partiji mogu da prisustvuju
jednom u životu.

Kroz ruke obojice kockara prošlo je
hiljade dolara, dok treće večeri Čarli
Anastazio nije počeo tiho da psuje na
španskom. Jer, njegov novac nestajao
je poput dima.

Inače, moglo se reći da je Španac bio
profesionalac u tom poslu. Zalazio je u

čuvane kockarske gradove i igrao samo u velike pare. Bio je izuzetno uspešan i pelješio svoje partnere sa šarmantnim osmehom na svom južnjačkom, crn-purastom licu. No, sada je bilo nešto drugačije i veseli Anastazio više se nije smešio. Iako je umeo kavaljerski da gubi, ali samo do izvesnih granica.

Njegov protivnik nije mario ni za kakve granice, ali mu je bilo već dosta dima i lakog nadmudrivanja sa bogatim i pomalo nadmenim Čarlijem.

Dolari koji su se pred njim slagali morali su da budu zaliveni viskijem ili obavijeni barutom. Bila je to svota za koju bi neko drugi već odavno potegao oružje u grču poslednje nade da povрати izgubljeno.

Ali, Anastazio je podnosio gubitke sa osmehom koji je više ličio na spontanu masku nego na bilo kakvo izražavanje iskrene radosti.

Naime, na stolu se nalazilo deset hiljada dolara, od toga samo tri na Čarlijevoj strani. A on je želeo da igra u sve. Jer nije više imao gotovine, ni konja ili skupoceno oružje koje bi moglo da se računa u ponudu. Sve što je posedovao bio je lokal u kome su sedeli, odnosno, salun "Ruža Kanzasa"

To je bio lepo uređen jednospratni lokal koji se nalazio "prvi na udaru" poštanskim kočijama i putnicima iz voza za Kansas Siti. Bio je lepo uređen, sa prostranim tremom i velikim prozorima u raznobojnom staklu. Tri vrste čuvenog kvalitetnog brendija točile su se samo u "Ruži Kanzasa".

Situacija za stolom bila je prilično napeta.

Čarli Anastazio je uzalud pokušavao da ulovi Džordžijančev pogled u senci njegovog "kalifornija" šešira. Ali, nije mu uspevalo pošto je uvek izgledalo da Dok gleda u karte ili da drema.

Novi, tek raspakovan špil stajao je na sredini stola.

Onda je vlasnik "Ruže Kanzasa" skinuo sa prsta divno izrađen zlatan prsten ukrašen dijamantima. Kada ga je uzeo i podigao uvis, ljudima je prosto zasenio oči.

Zatim ga je lagano stavio pored karata.

– Vredi najmanje pet hiljada dolara – kazao je hrapavim glasom, ne obraćajući pažnju na cigaru koja je dogorevala između kažiprsta i palca. Nekoliko puta je pomislio kako treba da otrese pepeo, ali je zaboravio napregnuto očekujući Holidejev odgovor.

Dok samo okrznu pogledom skupoceni predmet.

– Recimo deset – kazao je.

Vlasnik saluna je u prvi mah zatrepao iznenađen, a onda klimnuo glavom s osmejkom na licu.

– Moram priznati da ste pravi džentlmen – kazao je i presekao karte.

Zatim je ponovo zavládala tišina.

Holidej je odbacio dve karte, a Čarli Anastazio je jedva prigušio osmeh. Ovoga puta on se odlučio za jednu.

– Predlažem da se pogodimo – rekao je pre nego što je Dok podelio.

– Da čujem – odvratio je ovaj hladno.

Anastazio se nakašlja.

– Sve što imate za ono što ja imam?

Holidej je pogledao po stolu, a onda iz džepa izvukao novi svežanj novčanica.

– Ovde ima deset hiljada – rekao je i spustio novac na sto sa ostalom hrpom. Zatim je sve to gurnuo na sredinu.

Ljudi oko njih su tiho zažamorili.

Anastazio lagano osmotri okolinu.

– Ulažem svoj lokal – odjednom je kazao.

Dok ga je iznenađeno pogledao. Mora da ima đavolski dobre karte kada se usuđivao na jedan takav potez, pomisli.

– U redu – složio se iznenada. – Napišite to...

Anastazio je spremno izvadio hartiju. Neko mu je dodao pero i on je nažvrljao nekoliko rečenica. Zatim se potpisao.

I ne gledajući, Holidej je strpao papir u džep.

– Zar nećete pročitati? – upitao ga je vlasnik "Ruže Kanzasa".

– Verujem vam – odvrati Dok kratko.

– Vi ste najčudniji čovek koga sam sradio u pokeru – dobacio je Anastazio.

– Ali, i ja sam ovaj salun dobio na kocki. I zato ne mislim da će me zaoleti ako izgubim. Recimo, ovaj prsten mi je vredniji...

– Uspomena?

– Da, od majke – kazao je tiho. – Naravno, nemojte mi reći da ste još i sentimentalni – kazao je i protrljao prste desne šake kojima je trebalo da podigne svoju kartu.

Dok je nehajno uzeo svoje dve i odmah ih priključio ostalima.

Čarli Anastazio je bio na pragu trijumfa. To mu se jasno videlo na licu, uprkos uobičajenoj navici da se savlađuje i ne odaje.

Sada je na to zaboravio.

– Mislim da me nećete nadmašiti! – uskliknuo je.

Holidej slegnu ramenima.

– Videćemo – odvratio je slegnuvši ramenima i lagano, kao da u tome uživa, pogleda šta je izvukao.

Anastazio položi karte na sto.

– Karo kečeva! – kazao je izvivši ramena. U stvari, više od novca radovala ga je pobeda nad legendarnim kockarom.

Ipak, kao svaki iskusan igrač znao je da mora da sačeka. Osim toga, sa Holidejem čovek nikada nije bio siguran.

– Slabi ste – dobacio je mirno kockar i u tišini koja je lebdela oko njih, te reči su u Čarlijevim ušima zazvučale kao pucnji.

Španac jednostavno nije mogao da poveruje.

– Fleš? – promucio je izdigavši se na stolici.

Kada se uverio da je bio u pravu, nemotno je klonuo. Osetio je da malaksava, a jak bol oko srca oduzeo mu je snagu u udovima i mišićima. Svi su videli kako mu je glava pala na prsa, a telo ostalo u stolici kao smlavljeno.

– Umire! – povikao je neko.

Džordžijanac je odgurnuo zbunjene posmatrače i hitro raskopčao Anastazijevu košulju.

– Sklonite se! – oštro je povikao. – Treba mu malo svežeg vazduha – do-

dao je i veštim pokretima počeo da mu masira grudi u predelu srca.

Nedugo zatim, kada je Anastazio otvorio oči i počeo da dolazi k sebi, Dok oseti kako ga neko vuče za rukav.

Okrenuo se i ugledao – Foanija Enkrema iz Gan Hila.

– Oh, najzad sam vas našao! – odahnu vlasnik konjušnice sa olakšanjem. – U Havalonu sam čuo da se u Salinidanima igra poker i odmah znao da ste to vi...

– Ko ste vi? Šta hoćete? – upitao je Dok.

– Ja sam Farni Enkrem iz Gan Hila, zar me se ne sećate? Ali, to nije bitno, važno je da sam vas našao. Znao, strašne stvari se događaju u Gan Hilu i...

– Zašto to pričate meni? Briga me za Gan Hil – prekinuo ga je Holidej i uputio se prema šanku gde ga je kao novog gazdu, barmen dočekao sa osmehom. – Brendi! – naredio je kratko.

– Viski – dobacio je Enkrem idući za njim. – Molim vas da me saslušate, mister Holideje. Hoću da kažem da.... Ovaj, Gan Hilu preti propast!

– A šta se to mene tiče? – odbrusio je Dok i mirno ispio gutljaj brendija.

– Ali kada vas molim! Osim toga, događaji u Gan Hilu tiču se Dženi i Lija Marfija.

Holidej nabra obrve.

– Šta je sa njima?

Enkrem obrisa znoj sa čela.

– Bankar Harden nam je doveo novog šerifa da nas zaštiti od razbojničke Bentonove družine. I znate kako se pokazao? Gori je od svih bandita zajedno!

Zaveo je lični porez na biznis i intrigama i nasiljem drži grad u pokornosti. Uvereni smo da je ubio Klejburna, ali mu ništa ne možemo...

– A Dženi i Li? Šta je sa njima?

– Li je u velikoj nevolji. Uhapšen je pod optužbom da je ubica i svi dokazi su protiv njega. Naravno, verovatno je sve iskonstruisano, ali niko ne može da dokaže i tako... Ako mu neko ne pomogne, sigurno će biti obešen. A Dženi... Ona je...

– Šta je sa njom?

– Pa... šerif, ovaj.... On nasrće na njenu čast. A niko se ne usuđuje da je uzme u zaštitu.

Holidej ga prezrivo odmeri.

– Pa zar toliki grad nije u stanju da se reši jednog čoveka?

– Harden ga štiti, a i velečasni Lorens je bio na njegovoj strani. Izgleda da su sada shvatili koliko su pogrešili, ali strah se uvukao u sve i niko ne sme da pisne. Samo biste vi mogli...

– Kako se zove taj vaš šerif? – prekinde ga Dok.

– Deni Dover, revolveraš najgoreg kova. Opasan tip... pravi ubica!

Dok je nekoliko trenutaka razmišljao, a onda ispio brendi i okrenuo se prema barmenu.

– Nastavi da radiš i sav dnevni pazar predaj u banku. Za nekoliko dana odlučiću šta da radim sa ovim salunom.

Rekavši to žurno je izašao u noć.

Za to vreme Čarli Anastazio je uveliko došao k sebi. Bio je svestan i osećao se mnogo bolje. Jedino mu nije bilo jasno kako mu se majčin prsten ponovo našao na prstu.

* * *

Već dva dana Deni Dover je osećao da se u gradu nešto zbiva. Naoko se nije dešavalo ništa vidljivo, ali taj prividni mir nagoveštavao je iskusnom revolverašu da se dešava nešto skriveno i preteće. Naslućivao je to u potuljenim pogledima ljudi, pa i u ponašanju samog bankara Hardena koji mu, izgleda, više nije verovao. Od trenutka kada je saznao za Klejburnovu smrt, on kao da je shvatio da ista sudbina jednoga dana može snaći i njega. Zato se povukao i izbegavao kontakt sa Doverom.

Naravno, sve to je ovome išlo na nerve i ozbiljno se pitao šta bi trebalo da preduzme...

A onda mu je iznenada sve postalo jasno. Naime, odmah posle doručka to mu je saopštio Džas Lizard, neradnik i sitni lupež koga je Dover sa nešto para pridobio da ga krišom obaveštava o svemu što se događa u gradu. Ovoga puta Lizard je uspaničeno uleteo u kancelariju i odmah sa vrata povikao:

– Došao je!

Šerif ga hladno odmeri.

– Ko je došao?

– On! Onaj stranac koji je pre vas likvidirao bandu Arsa Bentona!

– Došao, pa šta?

Lupež je pećutao nekoliko sekundi, a onda skoro likujući pogledao Dovera pravo u oči.

– Priča se da su ga neki članovi gradskog odbora pozvali da se obračuna sa vama.

Dover žmirnu. To je, dakle, bio razlog tobožnjeg mira i podmuklih pogle-

da... Pa dobro, ako je već tako, znaće on da se obračuna sa tim tipom koji mu se isprečio na putu. I sa njim i sa onima koji su ga pozvali. Sada mu se pruža šansa da ih sve likvidira.

– Dakle, revolveraš? – progundao je muklo.

Lizard klimnu glavom.

– I to vrlo brz. To smo svi videli kada...

– Ja već videti da li je brz ili nije! – presekao ga je Dover. – A sada se gubi!

Lupež je šmugnuo napolje, a šerif je ustao i prišao prozoru. Odmah je primećio da su vrata "Solomon" hotela širom otvorena, kao da su ga tamo čekali. Za to doba dana tolika živost oko saluna bila je neobična. No, sada je znao razlog za to. E, pa neka ih, neka čekaju, pomislio je, pustiću ih da gore od nestrpljenja... Kao iskusan revolveraš znao je da prednost ima onaj koji bira mesto i vreme obračuna.

Zato je sačekao do jedanaest kada je obično kretao u prvi obilazak grada. Hteo je da sve izgleda normalno, iako je osećao da mu je puls nešto ubrzaniji. Konačno, u jedanaest i neki minut namješteno sporim korakom uputio se ka "Solomonu".

Drveni trčtoar ispred saluna za tren je zaškripao i ta škripa odjednom mu se učinila neobična i preteća. Ali, energično je gurnuo pokretna leptir – vrata. U hladovitoj prostoriji vladala je tišina koju je poremetio samo zveket čaše koju je šanker uzeo sa police. Za trenutak je zažmirio i polako pogledao oko sebe, odmah konsatatujući da za to

doba dana u salunu ima previše gostiju. Udovica Manfred stajala je na sredini stepeništa, a malo dalje od ulaza, za stolovima su sedeli Loford, Braun, Amblok, Kameron i uvek polupijani telegrafista Harter. Još nekolicina ljudi koje je znao iz viđenja sedeli su ili stajali pored stolova blizu zadnjeg ulaza. Dover je znao šta je u pitanju; skupili su se kao mušice oko svetla da bi što bolje videli predstavu.

Ipa, sve to mu nije bilo važno. Videlo se da očima traži nekoga i konačno, pogled mu se zadržao na strancu.

Odmah je video da se neznanac od ostalih razlikuje kako izgledom, tako i držanjem i izrazom lica. Bio je ležerno oslonjen na šank držeći čašu u ruci. Desna ruka počivala mu je na bedru, sasvim blizu drške revolvera. Stajao je bezizražajnog lica, ledeno miran i nepokretan kao granitna statua. Jedino su čudne, hladne sivoplave oči za trenutak zasjale, ali to nije bio topao iskričav sjaj, već opasna oštrina slična sečivu hladnog noža. Iz celokupnog stava nepoznatog proizilazilo je da je u pitanju hrabar i nepokolebljiv čovek, spreman na sve.

Takvu osobu Dover do tada nikada nije sreo i u srce mu se odjednom uselio osećaj nesigurnosti. Instinktivno je osetio da ovo nije običan protivnik, jedan od mnogih sa kojima se sukobljavao u toku svoje revolveraške karijere. Neobičan čovek u tamnom ličio mu je na paklenog vesnika smrti, a kolt "lincoln" teškog kalibra sa drškom od slonove kosti samo je to potvrđivao.

– Nošenje oružja je zabranjeno – kazao je Dover muklo, tako da je jedva prepoznao svoj glas. – Moraćete da mi predate revolver ili da platite globu.

Dok odmahnu glavom.

– Ni jedno ni drugo, šerife – odvratio je mirno, ali sigurno. – Nikada se ne odvajam od svog revolvera... da ne bih dobio vilama u leđa.

Zavladala je opasna, grobna tišina. Svi su znali šta sledi tako da su oni za bližim stolovima polako poustajali i povukli se prema uglovima.

– Pacovi! – progundao je Dover prezrivo ih odmerivši, a zatim se ponovo okrenuo prema Holideju. – U tom slučaju ću morati da vas razoružam i uhapsim – dodao je sa prizvukom likovanja u glasu.

Dok se nasmeši.

– Lako vam je da pretite stojeći iza te zvezde. Hteo bih da mi to kažete bez nje.

Dover se zlobno isceri. Početne nesigurnosti je nestalo i on je sada čvrsto verovao da pred njim stoji njegova buduća žrtva. Ne skidajući pogled sa čoveka u tamnom, skinuo je zvezdu i stavio je u džep, a onda pustio ruke pored tela. Staklasto sjajne zmijske oči vrebale su trenutak kada će potegnuti i zadati smrt.

Ali, taj isti znak u njegovim očima vrebao je i Dok Holidej. Još uvek ležerno oslonjen na šank, on kao da je prezirao opasnost i tog čoveka koji je preteći stajao pred njim. Izgledao je miran, kao da mu nije pretila smrtna opasnost, odnosno, kao da se radilo o

nekom drugom. Taj prezir prema strahu i smrti razbesneo je Dovera koji je iznenada povikao:

– Evo ti! Umri, ništarijo!

Tog trena ležerno opušteni Holidej je prestao da postoji. Čim je uočio blesak Doverovog oka, postao je živa, neuhvatljiva munja. Munjevito je skočio u stranu i pre nego što je ovaj do kraja izvukao oružje, njegov "kolt" je grmnuo. Ovoga puta samo jednom.

Tane je pogodilo šerifa pravo u srce: kao izbačen iz katapulte, on je udario u zid iza sebe, ispustio pištolj i srušio se na pod. Nekoliko trenutaka je zurio u Holideja, a onda mu se usne jedva primetno razmakoše.

– Ko... ko si ti?

Dok mu pride još uvek držeći oružje u ruci.

– Zašto pitaš? Zar je to važno?

– Ali... hoću... hoću da znam ko... ko me je... – pokušao je da kaže sve više se naprežući.

Holidej rezignirano odmahnu rukom; taština, pomisli, taština čak i pred licem smrti.

– Ako ti to nešto znači, zovem se Dok Holidej.

– Ti... ti si... Holidej? – krkljao je Dover.

– Znao sam da... da nisi neki običan...

Pogled mu je postao staklast, a glava mu nemoćno klonu na stranu. Tek posle minut ćutanja berberin Amblok mu je prišao i pažljivo opipao puls.

– Mrtav je – saopštio je i tek tada u salunu zavlada žagor.

* * *

Usamljeni kockar sedeo je zavaljen u sedištu i pušeci sigaru, dremljivim očima posmatrao kako pored prozorskog okna lete hiljade varnica izbačenih iz dimnjaka lokomotive. Čudno, pomislio je, beže besciljno, neznano kuda, da bi utrnule negde u tami prerijske noći, baš kao što će i on jednoga dana nestati negde, sam i zaboravljen.

Da li će ga se neko setiti?

Možda će to biti Dženi i Li? Naime, kod velečasnog Lorensa ostavio je pismo za njih sa tapijom na salun "Ruža Kanzasa" u Salini i željama za dug i srećan život. Možda u njihovom sećanju uspomena na njega neće biti razvejana kao oblak prašine nošen vetrom, možda će ipak pomisliti na njega, svesni da im je promenio život i omogućio sreću čovek čija su sudbina bili "kolt" i poker.

Za trenutak je spustio prozor i napole izbacio opušak cigare. Rojevi varnica prohujali su mu ispred lica mešajući se sa retkim zvezdama na tamnom nebu. Zatim je ponovo seo i zavio se u svoj tamni ogrtač.

U cik zore sledećeg dana stići će u drugi grad. Tamo su ga čekali novi ljudi i novi doživljaji. Ali jedno je uvek bilo isto, a to je bila usamljenost, usamljenost koja ga je pratila i koja je gradila legendu o nepobedivom jahaču, kockaru i revolverašu, Doku Holideju.

**Već u prvom razredu
osnovne škole deca
počinju da uče
engleski jezik!
ILUSTROVANI
ENGLESKO-SRPSKI
rečnik omogućuje
svakom učeniku da,
uz pomoć duhovitih
ilustracija,
lakše savlada
i upamti
preko 1300 reči
na engleskom
jeziku!**

**250
dinara**

**IDEALAN
POKLON
ZA SVAKOG
UČENIKA!**

poštarina uključena u cenu!

MARKETPRINT

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400

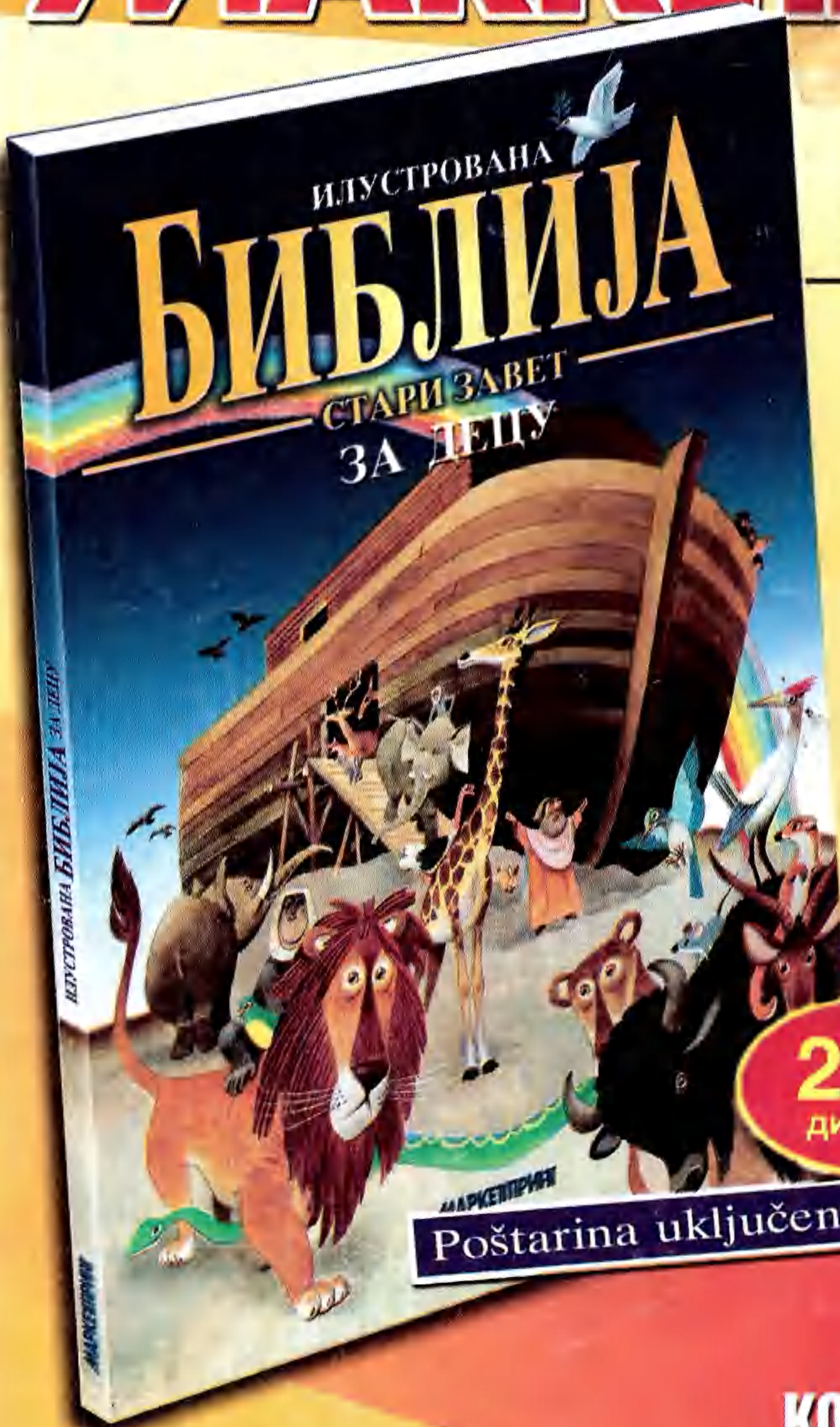
telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20

Đorđa Zličića 34

MARKETPRINT

ИЛУСТРОВАНА БИБЛИЈА

СТАРИ ЗАВЕТ
ЗА ДЕЦУ

NE SAMO
LEP POKLON
VEĆ I KORISNA
LEKTIRA
ZA NASTAVU
VERONAUKE

250
динара

Poštarina uključena u cenu!

**80 STRANA,
U PUNOM KOLORU,
KORICE PLASTIFICIRANE
SA ZLATOTISKOM**

Detaljnije informacije:

Telefon 021 443 400

telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00393

